

Poština plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 10. OKTOBER.

PRODAJALNA K. T. D.

(H. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

priporočila molitvenike lastne založbe: A. Cadež »Svetlinik na morju življenja« r. Din 15.—, zl. Din 20.—, »Družbenik Marijine« r. Din 16.—, zl. Din 22.—, usnje Din 44.—, »Castimo sv. Jožefa« a Din 8.—, »Dušni vodniki« r. Din 26.—, zl. Din 36.—, »Jezus na križu« r. Din 18, zl. Din 25.—. V zalogi so tudi vedno molitveniki drugih založb, kakor: »Hči Brezmadežna« pol platno Din 15.—, celo platno Din 20.—, »Floteja« r. Din 28.—, »Pri Jezusu« r. Din 9.—, zl. Din 15.—, vatiran Din 28.—, usnje Din 42.—, »Sv. obhajilo« rd. Din 12.—, zl. Din 18.—, »Večna molitev« droben tisk Din 40.—, debel tisk Din 60.—, »Apostolski molitvenik« r. Din 12.—, zl. Din 16.— in drugi. Postrežba točna in solidna.

Varo naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvi i. t. d.

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
K. T. D.**

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Mnogim še ni znano,

da želodčne in črevesne bolezni, glavobol, nervozo, pomanjkanje spanja, slab tek, zlato žilo, povzroča slaba prebava, katero najučinkovitejše odpravi znani eliksir FIGOL. Prepričajte se tudi Vi, da preizkušena zdravilna specialiteta FIGOL eliksir uredi prebavo in vam vrne zdravje. FIGOL izdeluje in razpošilja po pošti proti povzetju z navodili uporabe

lekarna dr. Semelič, Dubrovnik 2.

Originalni zabojček s 3 steklenicami 105 Din,
s 8 steklenicami 245 Din. 1 steklenica 40 Din.

Mnogobrojne zahvale nam dokazuje vsak dan o uspešnem učinkovanju FIGOL-a.

Prvi slovenski zavarovalni zavod VZAJEMNA ZAVAROVALNICA v Ljubljani, Dunajska c. 17.

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.
Poverjenišтва v vseh večjih krajih.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

ZA TISKOVNI TEDEN.

Da je med našim razumnštvom, posebno med onimi, ki bi se radi šteli med razumnštvu, mnogo bojazljivcev, je znano. Samo zato, ker ne marajo, da bi jim kdo rekel n. pr. »klerikalec«, se naroče na nasproten časopis. Ta »strah pred ljudmi« jih drži v kleščah. Čudno! Boje se kakšne nevsedne opazke, kakšne strupene in zbadljive besede, Boga pa ne. Kaj pa je »klerikalec« — da rabimo ta izraz?... Človek, ki živi pošteno po božji volji. Tako vsaj bi moralo biti. Ali je torej sramotno biti »klerikalec«?

Imamo tržna nadzorstva, stražnike in varihve javne varnosti, imamo zdravstveno gosposko... Ali pa imamo tudi dovolj nadzorstva, ki bi preprečilo zastrupljanje našega ljudstva s slabim tiskom? Ne kaže drugače, kot da smo sami na straži.

Sveta Cerkev je od Boga postavljena varihinja in učiteljica resnice. Resnice bi pa ne branila, ako bi mirno gledala, kako se s slabimi časopisi ubija čednost, vernost, pravstvenost. Ker smo otroci svete matere Cerkve, moramo biti zvesti sobojniki v razširjanju dobrega čtiva.

DOPISI.

Sv. Vid pri Ptuj. 12. avgusta smo obhajali 25letnico d. Marijine družbe. Slovesnost smo združili z dekanijskim shodom in povabili zastopstva iz vseh župnij. V krasno oklepani cerkvi je imel užigajoč govor škofijski voditelj kanonik Časl. Dekanijski shod se je vršil na prostem zunaj cerkve. Vsi govori so se oklepali glavne smernice: Marijina družba — preporod župnije! Shodu je prisostovalo gotovo do 1500 oseb. Tudi moški, ki jih je bilo do polovice, so navdušeno pozdravljali izvajanja govornikov in govornic. Veliko odobravanje je sledilo, ko se je ves zbor pozval, naj gre neustrašeno v boj proti brezverskemu časopisju. Končno so dekleta na v ta namen prirejenem in s cvetjem okrašenem odru uprizorile igrice »Venčarica« in zapele nekaj pesmic. Sklenilo se je, da se bo ustanovila tudi mladeniška Marijina družba.

Poljčane. D. Marijina družba se oživlja, krepi in narašča. Skupno sv. obhajilo naj priča, da iščemo pri božjem Zveličarju moči in zaslombe in da se skušamo na ta način najbolj približati nebeški Materi. Tudi posvetitev Srcu Jezusovemu je pomoček, ki naj nas ohrani v ljubezni božji. Odseki, ki so se ustanovili, bodo izpopolnjevali apostolsko delo in notranje življenje v družbi, ki se je povečala za deset novih članic. Marijin vrtec bo pa skrbel za naraščaj.

Rojan. Kratko poročilo o delovanju naše Marijine družbe (dekliška in ženska družba imata skupno gospodarstvo): V l. 1927. se je dekliška družba po številu dvignila od 51 na 57, ženska prav tako. V dekliško je pristopilo nekaj deklet z dežele; dobile so službo v mestu. Seveda bi bilo želeto, da bi se to številce znatno pomnožilo. Novink (kandidatinj) je 13. Kako velik finančni napor mora družba zmagovati, bo takoj jasno, če povemo, da stane najemnina Marijinega doma 6500 lir na leto. Misijonski odsek je v l. 1927. nabral in oddal naprej 419.95 lir denarja, 27.657 znamk, 4.60 kg štanjola, 24 oblek, 610 podob in še par manjših reči. Ob določenih urah se članice zbiraajo v Marijinem domu, da šivaajo za misijone. Dobrodelni odsek je razdelil med uboge v l. 1927. 1057 lir; obdarovanih je bilo 34 oseb. Knjižnica se je pomnožila za 19 knjig (15 leposlovnih, 4 poučne). Prečitanih je bilo (1927): 246 leposlovnih in 7 poučnih del. Število naročnic na »Bogoljuba« je narastlo od 42 na 46, na »Glasnik« od 3 na 7, na »Katol. misijone« od 15 na 18. Nekatere družbenice so naročene na »Vigred« ali »Naš Čolnič«. Letos na praznik Brezmadežne, 8. dec., bo ženska družba slavila dvajsetletnico obstoja.

Uredniški del za oktobersko številko zaključen 10. sept.

RAZNO.

Imenovanja v lavantinski škofiji. Stanislav Cajnkar je imenovan za študijskega prefekta in docenta bibličnih ved novega zakona na mariborskem bogoslovju. — Dr. Josip Somrek je imenovan za častnega škof. konzistorialnega svetovalca. — Martin Vrzelak, kaplan na Remšniku, je imenovan s 1. oktobrom za provizorja v Zagorju pri Kozjem. — V kapucinski provinciji: Iz Škofje Loke pride v Studenec pri Mariboru P. Oton Kocjan, bivši definitor, gvardijan in lektor, za vikarja in za prefekta dijaškega serafskega zavoda, ki ga imajo istotam oo. kapucini.

Uredništvu doposlane književne novosti:

Šmarna gora. Spisal J. Novak, šolski nadzornik v pokoju. Založila cerkev Matere božje na Šmarni gori. Cena 14 Din.

Šmarnogorsko svetišče je dobilo po prizadevanju vodiškega župnika in njegovega širšega odbora ter po darežljivosti številnih dobrotnikov nove, ubrane zvonove (4), ki se prištevajo najbolj posrečenim, kar jih je bilo ulitih po prevratu. Ker stroški še niso docela poravnani, je nadz. Novak sestavil mično zgodovinsko, 147 strani obsegajočo knjigo o Šmarni gori, da bi se z izkupičkom pokrili vsaj del še neplačanih stroškov. Že z ozirom na to, pa tudi zaradi bogate in zanimive vsebine bodo častilci Matere božje, številni romarji in turisti z veseljem segali po novi knjigi, ki je res z veliko skrbjo in točnostjo sestavljena. V njej najde čitatelj podrobne podatke o gori, o vaseh ob vznožju in okolišču, o potih na goro, o rastlinstvu in živalstvu, ki se tam nahaja. Posebej so z izredno marljivostjo združeni beležki o zgodovini cerkve, o božji poti, o duhovnikih, ki so gori službovali, i. dr.

Prav zajemljiva reč!

Ciril Pregelj: **Nageljski.** I. del. Zbirka enoglasnih otroških pesmi, raje in iger. Založila Jugoslovanska knjigarna, 1928. Cena izvida 26 Din.

ODGOVORI.

Iv. v Rimu. Sardenkova knjiga »Roma« je posla. Morda se bo prilično oskrbel ponatis. »Daritev« pa lahko naročite pri pisatelju: Ljubljana, Pred škofijo 6.

A. A. Aleksandrija. Vaš spis »Moderni Babilon« smo prav z zanimanjem pregledali. Čudimo se Vaši pridnosti, da morete pri svojem stanovskem delu še tako dolgo stvar napisati. Za »Bogoljuba« seveda ni, dasi ima pa marsikaj dobrega v sebi. Nekaj bi se morda dalo porabiti za kak drug list, a moralo bi se malo predelati. Ako Vas socialno vprašanje zanima, bi Vam priporočili, da prečitata dr. Aleš Ušeničnikovo knjigo: Sociologija. Na zahtevo Vam bomo rokopis vrnili.

PROŠNJE.

T. G., vdova s sedmimi otroki, se priporoča priprošnji M. b., sv. Jožefa, sv. Ane za pomoč v t. in d. potrebah. — M. C. D. se priporoča presv. S. J., Mariji, sv. Tereziji D. J. in sv. Antonu P. za zdravje in blagoslov v podjetju. — Mar. družbenka se prip. najsv. SS., sv. Jožefu, sv. Tereziji D. J. za zdravje živčne b., sv. Duhu za milost in druge svoje dobre namene. — Neimenovana iz K. priporoča božjemu Srcu J. rodbinsko zadevo svojega brata. — Jožefa Kovačič se priporoča presv. Srcu J. in M., Karmelski M. b., sv. Antonu za rešitev hude živčne bolezni. — Mar. družbenka se priporoča za zdravje Mariji, sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu in dušam v vicah. — Neka mati priporoča presv. SS., sv. Antonu, sv. Tereziki in dušam v vicah svojega sina, da bi ozdravel.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1928.

Glavni mesečni namen, blag. po sv. očetu: Varujmo mladino pred komunizmom.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Praznovanje misijonske nedelje.

Mesečni zaščitnik: Rožnovenska Mati božja (7.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Remigij š.	Napredek verskega življenja	Ljublj. Lazaristi	Laško
2 Torek	Angeli varuhi	Nedolžna vzgoja mladine	Dovje	Loka
3 Sreda	Terezija D. J. s.	Junaštvo v trpljenju	Tomišelj	Dol
4 Četrtek	Francišek As. s.	Duh ponižnosti in krotkosti	Kamnik	S. Rupert Laš.
5 Petek	Placid m.	Širjenje posveitev družin	O. Logatec	S. Jelderi
6 Sobota	Brunon op.	Kartuzijani. Duh samozatajevanja	Ambrus	Razbor
7 Nedelja	19. pb. Rožnov.	Molitev rož. venca	Bloke	Trbovlje
8 Poned.	Brigita vd.	Spreobrnjenje protestantov	Rovte	
9 Torek	Dionizij š.	Versko življenje izseljencev	Polom	S. Miklavž Laš.
10 Sreda	Franč. Borg. s.	Družba Jezusova v Jugoslaviji	Šmihel Žuž.	S. Marjeta
11 Četrtek	German m.	Boj kletvini in pijančevanju	Erzelj	S. Lenart Laš.
12 Petek	Maksimilijan š.	Narodni mir in edinost	Sv. Gora	Širje
13 Sobota	Edvard kr.	Vladarji in voditelji narodov	Rob	Jurklošter
14 Nedelja	20. pb. Kalist. p.	Dostojnost v obleki	Prežganje	S. Jurij Pr.
15 Poned.	Terezija d.	Čistost in sramežljivost deklet	Lom	Videm
16 Torek	Gal op.	Delo za katoliški tisk	Boh. Bela	Brežice
17 Sreda	Marjeta Alak. d.	Pospeševalci pobožnosti S. J.	Podkraj	Mur. Sobota
18 Četrtek	Luka ev.	Jugoslovanski misijoni v Indiji	Horjul	Brežice franč.
19 Petek	Peter Alk. s.	Spreobrnjenje grešnikov	Golo	Cankova
20 Sobota	Janez Kanc. s.	Zahvala za poljske pridelke	Zagorje Kras	Brežice
21 Nedelja	21. pb. Uršula	Zadeve naših škofov	Lj. Uršulinke	G. Lendava
22 Poned.	Kordula d. m.	Dom duhovnih vaj	Budanje	Rajhenburg
23 Torek	Janez Kap. s.	Katoliška izobraževalna društva	Šmihel Koš.	"
24 Sreda	Rafael nadang.	Boj slabemu časopisju	Dol	" trapisti
25 Četrtek	Krizant m.	Odrava pohujšljivega življenja	Sp. Brnik	" trapisti
26 Petek	Evarist p.	Sv. Cerkev v Mehiki in Rusiji	Trnovo Kras	Sevnica
27 Sobota	Frumencij š.	Apostolstvo molitve v Sloveniji	Ig	Gor. Petrovci
28 Nedelja	22. pb. Kr. Kralj	Pravice Kristusa Kralja	Črnuče	Pišce
29 Poned.	Narcis š.	Dolgoletni bolniki	Rudnik	Kančonci
30 Torek	Alfonz Rodr. s.	Redovniški bratje in sestre	Malenja vas	Bizeljsko
31 Sreda	† Volbenk š.	Podpiranje dobrih del z milodari	Radovljica	Dobova

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

ZAHVALE.

Marija Cvikel iz Dobrne se zahv. presv. S. J., Mariji, sv. Mali Cvetki in sv. Valentinu za nena-
vadno ozdravljenje hčerke v težki bolezni. — M.
M., Igavas, se zahv. sv. Tereziji D. J. in dušam v
vica za uslišanje. — M. H. se zahvaljuje sv. Mali
Cvetki, presv. Srcu J., žal. Materi b., vernim du-
šam v v. in † Slomšku za veliko izboljšanje v
težki bolezni. Priporoča se še nadalje. — Družina
Dragoš (Pribinci) se zahv. presv. S. J., Mariji Po-
magaj in † Slomšku za ozdravljenje smrtonesne
bolezni deklice. — Iv. P., kand., se zahvaljuje Dev.
Mariji, P. Kr. in sv. F. As. za večkratno uslišanje
v časnih zadevi. Z. obl. — Ana Ferle se zahv. Z.
M. božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za izboljšano
zdravje. — Neimenovana se zahv. presv. Srcu J.
za prejete milosti po priprošnji Marije, sv. An-
tona, sv. Terezije D. J. in S. Celine. — Franciška
Kralj iz Škofljega se zahvaljuje presv. Srcu Jez-
usovemu za ozdravljenje in za pomoč v dušnih za-
devah. — F. F. se zahv. najsv. SS. Jez. in Mar.,
sv. Antonu, sv. Lenartu in sv. Martinu za pomoč

pri živini. — Čast in hvala presv. Srcu, Mat. božji,
sv. M. Cvetki in sv. Antonu za uslišano prošnjo.
Ter. Okorn v Celju. — Š. G. se zahvaljuje presv.
Srcu J., Devici Mariji in sv. Jožefu za uslišano
molitev. — Oseba iz Artič se zahv. Materi božji
in sv. Roku za ozdravljenje v nogi. — H. V. se
zahvaljuje presv. Srcu Jezusa, Mariji Pomočnici,
sv. Antonu, sv. Tereziji D. J. in vsem svetnikom
za službo in prosi za nadaljno pomoč pri delu. —
Neimenovana se zahv. presv. Srcu J. in M., Mariji
Pom., sv. Tereziji D. J., sv. Alojziju in Stanislavu
za dobljeno zdravje in druge milosti. — P. U.
(Ljubljana) se zahvaljuje † škofu Slomšku za hipno
ozdravljenje noge, ko je sledila operacija. (30 Din
za Slomškov svetniški proces.) — Za ozdravljenje
težke bolezni po opravljeni 9dnevni se prisrčno
zahvaljujem Mariji Pomočnici, sv. Mali Cvetki, sv.
Antonu Pad. in † škofu Slomšku. A. D. — J. U.
(Ljubljana) se zahv. sv. Tereziji D. J., sv. Jožefu
in sv. Antonu Pad. za pomoč pri učenju in izpitih.
— S. M. se zahv. Mariji brezmadežni in sv. Mali
Cvetki za izboljšanje zdravja po težki operaciji.
— Zahvaljujem se presv. Srcu J. in sv. Tereziji D.
J. za uslišanje v zelo važni zadevi. F. K.

Za praznik Kristusa Kralja.

Šel je tedaj Pilat. spet v sodno hišo in poklical Jezusa ter mu rekel: »Ti si judovski kralj?« Jezus je odgovoril: »Praviš to sam od sebe, ali so ti o meni povedali drugi?« Pilat je odgovoril: »Sem mar jaz Jud? Tvoj narod in veliki duhovniki so te meni izročili. Kaj si storil?« Jezus je rekel: »Moje kraljestvo ni od tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se

moji služabniki bojevali, da ne bi bil izročen Judom; tako pa moje kraljestvo ni odtod.« Rekel mu je tedaj Pilat: »Torej kralj si?« Jezus mu je odgovoril: »Tako je, kralj sem. Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, poslušaj moj glas.«
(Jan 18, 33—37.)

Moja zarja.

Gr. Mali.

1. Rad poslušam, sladka Mati
pesem tvojega srca,
dušo bolno mi tolaži,
vliva žarke upanja.
2. Temni svet in strastno morje
v mojem srcu valovi,
v tebi, Mati, pa obzorje
čisto je in brez noči.
3. Tvojega zavetja, Mati,
temne iščejo oči,
v tvojem srcu počivati
truden tvoj otrok želi.
4. Grešno me telo ovira,
k tebi, Mati, še ne smem.
Ko pa pride čas počitka
vrgel se bom v tvoj objem.

Marija naše upanje.

Gr. Mali.

1. O Marija, vir dobrote,
v tebe upamo sirote:
Naše duše greh teži,
prosi odpusčenja ti!
2. O usmiljena Devica,
bodi k Jezusu vodnica,
solnce svoje čistosti
v temna srca ti razliji!
3. Spremljaj našo pot življenja,
blagoslavljalj čas trpljenja,
varuj v srcih lilije,
vse operi madeže!
4. Ko oko se bo stemnilo,
zadnje solzo potočilo,
prosi, Mati, tisti čas
srčno Jezusa za nas!

Plačaj, kar si dolžan!

Dr. Fr. Jaklič.

Preden se je oglasil Gospod iz Sinajskih visočin ter oznanil Izraelcem svojo Postavo, so se vršile v naravi strahotne reči. »Glej, začel je doneti grom in bliski so udarjali in teman oblak je pokril goro in glas trombe je čimdalje bolj bučal. In ljudstvo, ki je bilo v šatorišču, je bilo vse preplašeno. Vsa gora Sinaj se je kadila, ker se je Gospod nanjo spustil v ognju; dim se je valil iz nje in bila je strašna.«

Silnost in strahotnost teh prirodnih pojavov bi naj Izraelcem vsaj oddaleč nazorno dopovedali, kako neizmerno močen je Gospod in kako pretresljivo je njegovo dostojanstvo; opozorili bi naj človeka, kako nepojmljiv zločin zagreši oni, ki se drzne ravnati proti določbam Gospoda Boga.

In vse stvarstvo ter sleherni od nas je popolna božja lastnina, vsi smo njegovi. Kako ne, saj nas je poklical iz nebivanja v bivanje in saj nas še vedno in neprestano vzdržuje s svojo silo, ki tako rekoč vsak hip kroži po vseh delcih našega bitja, da se ne povrnemo nazaj v nič, — prav tako, kot mora električni tok neprestano krožiti, da žarnica ohrani svojo svetlost. Bog je naš edini in absolutni gospodar in .gospod; kako sveta nam torej mora biti vsaka njegova zahteva!

Kadar se kdo pregreši v najmanjši stvari, žali neskončno božje veličanstvo in zanika Bogu nekaj, kar mu gre brez pridržka. Takoj nato se pa oglasi druga božja lastnost, čuvarica njegovega veličanstva in gospostva: božja neskončna pravičnost, ter zakliče: »Zadostuj za to, kar si zakrivill«

Res, da je Sin božji v človeški naravi zadostil božji pravici. Nismo pa zdaj mi prosti vsakega sodelovanja, ampak moramo tudi iz svojega nekaj dodati, da pokažemo vsaj svojo dobro voljo. Bog je tako odločil. Nepopolna, nezadostna so naša spokorna dejanja; vendar Bog jih hoče imeti ter jih je vesel. Všeč mu je, da voljno sprejememo trpljenje in težave, ki nam jih sam pošlje; dobrohotno sprejme naša prostovoljna pokorila, s katerimi bi radi tu popravili, da ne bo treba po smrti. Kako se potem tudi zanašamo na vse bolj skrbno varujemo prestopkov, če imamo v spokornosti žaljeno božje ve-

ličanstvo pred očmi! In kdo ne pozna želje presvetega Srca, naročene bl. Marjeti Alakok, da naj radi mislimo tudi na grehe in prestopke drugih ljudi ter zadostujemo zanj!

Dne 6. oktobra goduje odličen mož 11. stoletja, veliki spokornik in ustanovitelj strogega ter spokornega kartuzijskega reda, **sv. Brunon**. Njegova družina si je izbrala tudi v naši slovenski domovini svoje bivališče: ob vznožju Gorjancev zadoščujejo molčeči menihi v Pleterjah tudi za grehe našega rodu.

* * *

Staroslavni in mogočni Köln ob Reni, našim pradedom tako priljubljeni Kelmorajn, je bil Brunonova domovina, kjer se je rodil okrog leta 1030. kot član ugledne plemiške družine. Zgodaj je pokazal svojo veliko nadarjenost, zato so ga starši poslali na visoke šole, nakar je bil v rodnem mestu posvečen za duhovnika in takoj umeščen za kanonika. Kmalu se je preselil v rheimško škofijo, kjer je skrbel za vse škofijsko šolstvo ter tudi sam poučeval bogoslovje, modroslovje in lepe umetnosti. Za naravne in umetniške lepote je imel prav posebno razvit čut. Njegov ugled in trud je pripomogel škofijski šoli v Rheimsu do posebnega ugleda; obilo duhovnikov in škofov se je tam izšolalo in celo poznejši papež Urban II. je bil Brunonov učenec. Ko bomo pozneje videli, da beži svetnik pred svetom, bomo vedeli, da tega ni storil iz duševnega uboštva ali pa iz nagnjenja k udobnosti, ampak iz polnosti duha in iz krščanske resnobnosti. »Biser znanosti« so ga imenovali.

Čez nekaj let se je pa za rheimško škofijo začela žalostna doba: njeno vodstvo pa je na nepostaven način dobil v roke predstojnik, ki ni bil dober pastir, ampak najemnik, ter je gledal le bolj nase, ne pa na čast božjo in blagor duš. Resnobni in dalekovidni Brunon je bil zadet v dno duše; opozoril ga je najprej na samem; ko pa ni nič zaleglo, je spravil vso zadevo pred cerkveni zbor. Veliko dobrega je s tem storil svoji škofiji, toda zameril se je ter je moral bežati v tujino; vse imetje so mu pokončali. Iz slave in ugleda je padel v bedo in zapuščenost. Bog je to pripustil, ker je imel vse višje namene z njim. Brunon se je v svoji nesreči jasno za-

vedel, kako bežno je vse, kar ponuja svet človeku, ter da je edino le v Bogu prava, stalna sreča. Zaobljubil se je, da bo odšel ob prvi priložnosti v samoto. Eni so trdili, da ga je bil tako zelo izresnil klic nekega umrlega duhovnika, vseučiliškega profesorja, ki ga je imelo vse za svetnika, pa je iz rakve obupno zavpil, da je pogubljen zaradi slabega življenja.

Bivši učenec Brunonov, škof iz Grenoble, je po posebnem božjem razsvetljenju odkazal svetniku ter njegovim šesterim tovarišem — štirje duhovniki in dva neduhovnika so se mu namreč priključili — mrko in megleno puščo Chartreuse (Kartuzija), ležečo ob vznožju Alp. Na gričku je sveta družba postavila kapelo Naše ljube Gospe, okrog svetega hrama pa hišice za vsakega puščavnika posebej. Bilo je to leta 1084., ko je bil ustanovljen slavn, izredno strogi in spokorni red kartuzijancev. Brunon in tovariši so živeli v neprestanem, strogem molku; ostro so se postili ter se hranili le s kruhom, vodo in zelišči in so le ob nedeljah dodali košček ribe ali sira; mesa niso več pokusili. Obblečeni so bili v belo haljo z rjavim škapulirjem in kapuco. V samoti bukev in skal so premišljevali, bdeli in molili, krčili gozde ter obdelovali polje, a tudi študirali in pisali knjige.

Vendar se ni sv. Brunon dolgo veselil chartreuskega bogomiselnega samovanja; papežu Urbanu II. se je sredi posvetnjaškega in pokvarjenega Rima zahotelo po učiteljski svetosti in modrosti; poklical ga je k sebi v večno mesto. Kako težko je bilo Brunonu ubogati ter presekati z začetim življenjem! Vendar se je odrekel samemu sebi ter šel. V Rimu se je še posebno lepo pokazala njegova ponižnost, ko je odklonil škofovsko čast, ki mu jo je papež ponujal.

Ko je moral Urban II. bežati pred nasilnim nemškim cesarjem v Spodnjo Italijo, ga je tudi sv. Brunon spremljal na žalostnem potu. Tam je pa zaznalo njegovo bistro oko za več pokrajin, ki so se mu zdele kot nalašč za nove kartuzije. S papeževim dovoljenjem je res sezidal leta 1094. v dolini della Torre v Apuliji novo redovno bivališče in ga imenoval »Marija v puščavi«. Vse življenje je bil vnet častilec Marijin in tu, v Marijini dolinici, je hotel preživeti večer svojega življenja. Spokorno in blaženo je umrl 6. oktobra leta 1101., star okrog 70 let.

Truplo vélikega spokornika in učitelja spokornosti so čez pet sto let, ko so Brunona proglasili za svetnika, našli še vedno neiztrohnjeno. Bog je torej nazorno pokazal, kako resnične so Jezusove besede: »Kdor sovraži svoje življenje na tem svetu, ga bo ohranil za večno življenje.«

* * *

Kako živijo kartuzijanci?

Vsak njihov duhovnik ima svojo posebno hišico, ki ima dohod iz dolgega samostanskega mostovža. V pritličju je najprej delavnica, kjer redovnik opravlja ob določenih urah ročno delo, ki se ga je po sprejemu naučil. Tu ima vse potrebno orodje (skobeljnik, stružnico itd.), ter drvarnico, kjer si sam pripravlja kurivo za zimo. Brez telesnega dela bi namreč duh v tej popolni samoti in poglobljenosti kmalu onemogel. V prvem nadstropju menihove hišice je najprej predsoba s kipom Matere božje, ki jo kartuzijanci še prav posebno častijo in pogosto opravljajo njene dnevnice. Menih nikdar ne stopi v svoje domovanje, da bi pred tem kipom ne pozdravil nebeške Gospe s Češčenomarijo. V stanovanjski celici je klečalnik pred svetim razpelom, potem skromna oprema, pečica in trdo slamnato ležišče. Pred hišico je košček vrta, ki ga duhovnik po mili volji uredi in obdeluje.

Hrano uživa vsak zase; pripelje mu je samostanski brat in položi v linico poleg vrat. Kadar se redovnik jedi ni dotaknil, vedo, da je obolel. Na okence položi tudi listek, ki je nanj napisal svoje skromne želje. Ob nedeljah in praznikih imajo skupen obed in zatem skupen odmor; vsak teden imajo daljši skupen sprehod v samostanski gozd. Drugače pa živijo v neprestanem molku in samoti. Druži jih le dvorana, kjer se ob nedeljah in praznikih javno obtožujejo svojih prestopkov, in pa zlasti cerkev. Vsako noč prekinejo počitek ob enajstih ter gredo molit in prepevat svete psalme, kar traja do tri ure; ko vse stvarstvo počiva in le zvezde neslišno hitijo čez nebesni svod, moli družina sv. Brunona k Bogu. Po jutranjicah sledi krajši počitek; ob zori so pa že zopet vsi zbrani v cerkvi pri skupni sveti maši in skupnih molitvah. Duhovniki nato opravijo vsak v svoji kapeli sv. mašo. Šele sredi dopoldneva se zaključijo molitve. Nato zaužijejo svoje postno kosilo. Jedo sploh samo enkrat na dan, le poleti dobijo zvečer malenkosten

prigrizek. Mesa nikoli ne pokusijo, tudi v najhujši bolezni ne. V adventu in v štiridesetdnevem postu se zdrže tudi mlečnih in jajčnih jedi. Po obedu je odmor, nato se začne telesno in duševno delo v lastni hišici. Dan zaključijo s skupnimi večernicami. Počivat gredo prav zgodaj.

Neduhovniki imajo podoben dnevni red, le da opravljajo svoje molitve v posebnem delu cerkve in da izvršujejo svoje rokodelstvo po delavnicah, ki so razvrščene okrog dvorišča, in da imajo zaposlenje po polju in v gozdu. Med brati najdeš včasih ljudi iz najvišjih slojev, ki so vse zapustili in šli ponižno služiti Bogu in poskrbet za svojo dušo.

V kartuzijah vlada izredna očetovska oziroma bratovska ljubezen. Z bolnikom ravna karmoč dobrohotno in ljubeznivo. Na vrtu je malo groblje, na grobeh preprosti črni križi brez napisov.

Red sv. Brunona se nikoli ni posebno razširil, kar je spričo njegove izredne strogosti lahko umljivo, in pa ker ob prigrasu dobro premislijo, če bo dotičnik za red ali ne. Sicer se pa dajo voditi stoletni skušnji, da zadošča tudi že srednje trdno zdravje, ker je ves dnevni red izredno modro in dovolj obzirno urejen. V vseh časih so imeli pa dosti zelo starih redovnikov.

V vsaki naselbini sme biti le 15 do 20 duhovnikov-meniho; če se jih nabere več, si ena skupina poišče novo domovanje.

Do gostov so posebno prijazni in gostoljubni. Vsi okoliški ubožci in oni, ki so jih zadele nesreče, najdejo pri Brunonovih sinovih sočutno dejansko pomoč. Kdo bi mogel vsaj približno naštet, kaj so storili v Sloveniji dobrega! Zato nam je dolensko Pleterje skrit dragulj in iz srca smo hvaležni francoskim kartuzijancem, da so se ozrli po l. 1900., ko jih je pregnala protiverska in protiredovniška zakonodaja iz njih rodni tal, vprav na našo domovino in obnovili nekdanjo slovečo kartuzijo. Bog daj, da bi njih naselbina dobivala zadosti slovenskega narasčaja ter se razmnožila po naši deželi!

Brunonovi samostani so hiše molitve in spokornosti. Tu kličejo sveti samotarji k Bogu za milost grešnemu svetu; tu se pokorijo za grehe in tolažijo jezo božjo. Njih resne postave, zbrano stopajoč po tihotnih hodnikih, so obiskovalcu živo izpraševanje vesti; molče mu kličejo v spomin veleresne resnice o Bogu, duši, večnosti in o pokori. Kako majhna se zazdi ob njih nadzemski veličini vsaka zemlja čast in oblast! Sv. Brunon je dobro izbral.

Družina in njeni prazniki.

Aleš Napret. — (Konec.)

Ne smemo pozabiti še na tako rekoč glavni družinski praznik, ki ga je Gospod Jezus tako rad uporabljal za priliko o nebeškem kraljestvu, na ženitovanjski dan. Gotovo je pomemben dogodek, ko se iztrga en član iz družine, da si sam ustanovi novo družino. Veselje in upanje na bodočo srečo ter žalost ločitve se menjavata v doživljaj, ki posega globoko v dušo. Vendar splošno prevladuje čut veselja in od pamtivekov je ženitovanjsko veselje iskalo glasnega, pogostokrat razposajenega izraza. Že odnekadaj je bil ta dan pri vseh narodih obdan od venca pomenljivih običajev. Te navade niso vedno usmerjene, imajo včasih vse premalo nežne obzirnosti in se rade izmalčijo v sirovost. Zato ne bomo žalovali za njimi, če izginejo iz naroda. Treba je skrbeti, da se poročni dan ne izživi v sami prazni ošabnosti in razsipnosti, da se mu ohrani notranja prisrčnost in plemenit značaj pristnega dru-

žinskega praznika. Pomenljivost tega dne je tudi v tem, da se zblížata dve družini. To jima da polnejši, bogatejši zvok. Pri pomanjkljivi obzirnosti in ozkosrčnosti pa more privedi tudi do mučnih nesoglasij. Končno pride še smrt do svoje pravice. Brez usmiljenja poseže v družinski krog in zahteva svojo žrtev. Rajnega pokopljemo s primerno slovesnostjo. O praznovanju v navadnem pomenu besede ne more biti govora. A smrtni dan je velikega pomena in ravno tu se izkaže družinska skupnost, ki preostale ob boleštni izgubi še bolj strne skupaj. Če kdaj, je ob smrtnem dnevu umestno, da odklanjamo prevelik sijaj. Če veje v družini prava vdanost in odkrito spoštovanje do rajnega, ne iščejo praznega bahanja.

Ta in še nekatera druga praznovanja so v splošni navadi po vseh družinah. Povod njihov je toliko pomenljiv in globoko segajoč, da bodo te navade težko izumrle.

Manj redno kot prazniki se pa obhajajo spominski dnevi v družini. Tudi ti se ponavljajo kot lepo razvrščeni cvetovi v vencu življenjskih let. Tu sem spadajo zlasti rojstni in godovni dnevi družinskih članov. Naj bi ne minili brez spomina. Rojstni dan praznujemo navadno le tedaj, če ima poseben pomen, kot petdesetletni ali sedemdesetletni. Ti dnevi imajo na sebi nekaj jubilejnega. Tako praznujemo tudi 50- ali pa 25 letni poročni dan kot zlato oziroma srebrno poroko. Nekaj ganljivega je v teh dnevih, so to dnevi veselja, stanovitne, preizkušene zvestobe, prazniki hvaležnosti do Boga in dobe še poseben sijaj, če se ovija okrog osivelega para venec cvetočih otrok. Otroci so v prvi vrsti poklicani, da pripravijo svojim staršem jubilejni praznik, da tekmujejo med seboj v hvaležni ljubezni. Kadar gre za redek slučaj zlate poroke, je prav, da se družinski praznik raztegne na celo sosesko ali faro.

In še nekaj o godovih. Vsi člani v družini, veliki in mali, naj bi praznovali svoj godovni dan, četudi ni končno drugega kot prisrčna častitka, četudi slavnostni program obstoji le ob boljšem kosilu ali šopku cvetlic. Ljubezen je vedno bogata, tudi če biva v revni bajti. Kako gane starše, če malčki v dobri veri, čeprav v polomljeni pesemci dajo izraza otroškim čuvstvom! Kako dobro dene še tako preprosto voščilce! Tako se naklonjenost iznova podžge kot tleči ogenjček pod svežim prepikom, in tista mala nesoglasja in napetosti, ki jih je vsakdanje življenje le prepolno, se raztrgajo kot megla pred solncem. Zlasti primerna so mala darila, ki so izdelana iz lastne pridnosti in spretnosti. Ženska ročna dela dajejo deklici dovolj prilike, da pokaže, koliko ljubi in koliko zna. Med sinovi je morda nadpolni mladenič, ki v svojih dobrih urah rad zajaše Pegaza in v visokoletečih trenutkih sanja, kako bi obogatil slovstvo. Blizje in hvaležnejše bi bilo zanj, ako okraši s svojimi verzi male družinske praznike. Čeprav niso sestavljeni po vseh pravilih, svojemu namenu dobro ustrezajo. Hvaležno priznanje ne izostane. Poezija za domačo rabo je sploh hvalevredna. In če se goji še nekaj godbe in petja v družini, da to domačemu prazniku še večji in idealnejši značaj. Za vse

to ni treba nič denarja, le nekaj dobre volje in ljubezni, nekaj umevanja in sprejemljivosti. Ravno v teh prisrčnih praznikih je brezprimeren vonj plemenite družinske kulture.

Rojstnim dnevom nasprotni so smrtni dnevi, obletnice. Tudi te naj ne gredo mimo družine. Ni treba, da bi bili dnevi žalosti, a biti morajo dnevi zvestobe. Naših rajnih ne smemo nikoli izločiti iz družinskih vezi. Ljubezen do njih pokažimo v pobožnem spominu nanje, s sv. mašo, s sv. obhajilom, z obiskom groba ali vsaj s kratko molitvijo.

Še besedo o družinski knjigi. V uradnih knjigah so zabeležene naše družine, poroke, pokopi. Vsaj nekaj je, čeprav nekam hladno in strogo uradno. Tudi naši koledarji imajo navadno nekaj strani prostih za različne družinske opazke. Boljše nekaj ko nič. A to prav za prav ni dovolj. Dobra družinska knjiga naj bi imela tri dele: najprej zgodovinske, stvarne, uradne opazke, nato družinski koledar in končno domačo kroniko. V družinskem koledarju zbiramo spominske dneve, zlasti rojstne, godovne in smrtno. Tako dobimo jasen, določen pregled. Več dela zahteva kronika, ki je posvečena zgodovini družine. Kdor s kroniko prične nanovo, mora zbrati in vpisati najprej gotove podatke iz zgodovine družine. Potem mora zasledovati posamezne dogodke, ki so večjega pomena za družino. Ti zapiski so kratki in suhoparni ali slikoviti in nazorni, kakor je pisatelj manj ali več pesniško navdahnjen. V vsakem slučaju pa s časom pridobi knjiga na vrednosti. Naše družine bole hajo na pomanjkanju starih izročil. Nov družinski zmisel bi zrastel ob taki knjigi. Če ima družina domačega pesnika v svoji sredi, bo pridal še četrti del v knjigi, kjer bodo priobčeni spevi, ki jih je njegova muza položila na družinski oltar. Za domače brez dvoma zelo razveseljivo čtivo.

Kjer je v naravi življenje, tam ne raste samo les in trava, ne zeleni samo, ampak tudi cvete in poje in poleg pridnih čebel poletavajo pisani metuljčki. Tako mora biti tudi v družinskem življenju. Za delo in trpljenje preskrbi življenje, za veselje in praznovanje moramo skrbeti sami in dobri Bog nam to rad privošči in bo dal k vsemu svoj blagoslov.

»Slab časopis« — to in podobno dostikrat zveni na ušesa v cerkvi in drugod. Kateri pa je slab časopis? Slab je vsak, ki ni dober. Več o tem čitaj v sestavku »Gre za veliko!«

Kaj pričakuješ od hiše, kamor prihaja namesto katoliško pisanega časopisa židovsko-umazan, strupen list?... Staviš lahko, da v kratkem tam ne bo več ne molitve, ne brige za cerkev, ne vere.

V notranjosti Karmela v Lisieuxu.

(Obisk o priliki svečanosti svetniškega proglašenja sv. Terezije Det. Jezusa. Od 24. do 30. sept. 1925.)

Lisieuxski romarji! Kako ste srečni, ko vstopite v karmelsko kapelico, kjer je klečala Terezija kot otrok in kjer se sedaj razlega njena slava!

Prelepa izklesana skupina, ki venča glavni oltar, z zahvalnimi znaki okrašeni stebri, čudovita rakev, kjer sniva svetnica sen ljubezni, vse to prešinja dušo s spominom nanjo in na njeno dobroto.

In ko odidete iz svetišča, obiščete tudi nepozabne kraje, ki jih je »Lisieuxski angel« posvetil v svoji mladosti: Buissonets, njeno rojstno hišo, samostan benediktink, stolnico sv. Petra in župno cerkev sv. Jakoba.

In če pohitite tja na strmo pokopališče, da počastite blagoslovljeno zemljo, ki je 25 let krila dragocene ostanke svete Terezije, ali ne trepeče duša v globokem ganotju?

Če se ozrete na samostan, kjer je preživela svetnica zadnjih devet let svojega zemskega prognanstva, si gotovo mislite: Tam je zorela za nebesa, tam si je tkala prekrasno svatovsko oblačilo za Jagnjetovo ženitnino. Tam je bela golobica v skalnatem zatišju razveseljevala božjega Zenina s svojimi sladkimi glasovi. Tam je molila, trpela in izdihnila... O, ko bi mogli prestopiti samostanski prag! Kako blizu bi našli sv. Terezijo! A zaman so vse nade. Strogi redovni predpisi onemogočijo njih uresničenje.

Meni pa se je nepričakovano nudila izredna prilika. V dneh svečanosti svetniškega proglašenja Male Terezije sem smel spremljati v notranjost Karmela v Lisieuxu cerkvene kneze, ki so imeli v tem letu dostop v strogo klavzuro.

Bilo je 26. septembra ob 2 popoldne. Msgr. Lemonnier, škof iz Bayeuxin Lisieuxa, je prišel s svojimi visokimi gosti skozi zakristijo k samostanskim vratom. Letâm je na bakreni ploščici napis: »Pri teh vratih je sv. Terezija Deteta Jezusa 9. aprila 1888 vstopila v samostan.« Košček tlaka je še ohranjen. Častitljiva vrata! Na tem mestu sta v svečanem trenutku slovesa klečala oče in hčerka. Tam ji je ves objokan podelil očetovski blagoslov. 15-letni Tereziji pa je srce utripalo, kakor bi hotelo počiti. Na istem mestu sta se po samostanskem običaju sešla tudi 10. januarja 1889, na dan redovne preobleke.

Stroga vrata so se nam v veliko radost odprla. Škof je predstavil svoje goste

M. prednici in njenim spremljevalkam, zakritim z dolgim, črnim pajčolanom. Prednica je rodna sestra Male Terezije, Pavlina, sedaj M. Agneza Jezusova. S posebnim dovoljenjem sv. očeta je imenovana za dosmrtno priorinjo lisieuxskega Karmela. S tem je sv. oče hotel tamošnji Karmel posebno razveseliti in odlikovati, ker je M. Agneza vzor redovnice in zelo priljubljena v samostanski družini, pa tudi jako cenjena od vseh, ki poznajo to svetniško dušo.

Vstopili smo v vežo, ki vodi v samostan. Stavba je zidana s surovo opeko in napravi strog vtis, ki ga pa blaži nakitje z zelenjem in cvetjem. Ali ni prav, da je samostan danes tako okrašen? Kolikokrat je prehodila ta hodnik svetnica, ki jo proslavlja danes ves katoliški svet. Hodila je po teh prostorih s čudovito skromnostjo. Kolikrat je pometala ta tla in vodila po hodniku ubogo, bolno sestro Petro, ko ji je pomagala iz kora v obednico. In s koliko iskrenostjo, kakor bi vodila Jezusa samega.

V kotu smo opazili ljubko stekleno izdolino in v njej kip Deteta Jezusa, ki ga je svetnica z veseljem krasila. Ko je bil njen ljubljani Kralj o praznikih ovenčan, je zadivljena vzkliknila: »Moj Jezušček se mi je med cvetjem in lučicami smehljal!« Topot smo bili mi deležni Njegovega smehlaja. Saj smo si ga zelo želeli in ga izprosili z gorečo molitvijo.

Čudovito učinkuje popolna tihota, ki vlada v tem pristanu miru. Kako daleč je viharo življenje s svojim hrupom in vrvenjem! V tem rajskem kotičku vejejo večnostne misli.

Prišli smo v bolniško sobo, ki je razen kapele najbolj častitljiv prostor v samostanu. Tam je sv. Terezija z nadnaravno potrpežljivostjo prenašala svoje trpljenje, tam je umrla ljubezni. Na vratih je slika presvetega obličja, kateremu je posvečena bolniška soba. Kolikokrat je pred to sliko plakala solze ljubezni!

Srečna misel, da so redovnice ohranile bolniški sobi nekdanje lice. Le spremenile so jo v kapelico. Oltar, s kipom Matere božje smehljaajoče (la Vierge du Sourir), je postavljen na steno, kamor je svetnica uprla svoj zadnji pogled. Mesto je zaznamovano z vencem umetno razsvetljenih belih rož. V posvečenem ~~kamnu~~ je košček njenih svetih ostankov.

Kip, izrezljan iz lesa, predočuje svetnico tako, da drži v napol odprti roki rožo, ki se razlistava. Simbol njenih dobrot. V podložku kipa so dragocene svetinje: košček njene rakve, obleke in palme, ki so jo našli nestrohnjeno, ko so prvič odprli grob. Tudi postelja je ohranjena.

V drugi stekleni omari so kosi rjavih zaves, ki jih je v bolezní imela okrog postelje, in njene odeje. Na desni strani je napis »Spomin na svetniško proglašenje pri sv. Petru v Rimu, 17. maja 1925«. Tukaj so umetniško razvrščene: velika darovalna sveča, — ena izmed sveč, ki je gorela na oltarju med mašo sv. očeta, — roža, ki je padla tik sv. očeta, ko je bil odpel berilo. Zraven je izvirna pergamentna kopija listine svetniškega proglašenja, s podpisí 34 kardinalov, ki so bili v Rimu navzoči. Tri jubilejne svetinje: zlata, srebrna in bronasta, s sliko svetega očeta in šestarih svetnikov, ki jih je proglašil svetnikom v letu 1925., i. dr.

Na skromnem kaminu je križ, ki ga je Mala Cvetka poljubovala, ko je sprejela sv. poslednje olje, in slika »Zadnji vzdih sv. Terezije«. Spodaj je relikvarij iz brona. Angel drži robček, ki je bil orošen z zadnjo solzo zemeljskega Serafa. Svetinjo obkrožajo demanti, ki so jih častilci Male Cvetke poklonili svetnici v zahvalni dar. Na drugi strani so razne podobe, ki nam jih je podarila umetniška sposobnost Terezijine sestre Celine. Predvsem slika »Zadnji vzdih sv. Terezije«. Nad sliko so z ognjenimi črkami zapisane besede umirajoče svetnice: »Moj Bog, ljubim te!« Pri postelji je slika Zveličarja na Oljski gori. Terezija se je v urah bojazni, ki so jo mučile, tako rada ozrla nanjo. Svojo slabost je združila z nebeškim Ženinom, ki je hotel preboleti za nas vse smrtne bridkosti in tudi smrt samo.

Ganjeni smo pokleknili v tem svetišču, ki je videlo toliko vdanosti in ljubezni. Zdi se, kakor bi v njem še vedno odmevale prekrasne besede: »Božu sem dala samo ljubezen. Ljubezen mi tudi povrne.« — »Ne kesam se, da sem se posvetila božji ljubezni. Nasprotno. Moja nebeška blaženost bo, zemljanom izkazovati dobrote.«

Prišli smo zopet na hodnik, ki od vseh strani obdaja košček vrta. Tam je Jezus na dan preobleke iznenadil svojo nevestico z zaželjenim snegom. Četverkotni vrt je lepo opredeljen in porasten s travo. Vmes so bele ceste. V sredini je na granitnem podstavku križ. Par korakov od-

daljen stoji kip Male Terezije, ki se ozira na sv. razpelo. 16letna novinka mu je bila bliže. Prisrčno je objemala Križanega, ki je govoril njeni duši. Saj je zapisala: »Proseče me je gledal in prosil žrtve.« O, ko bi imeli Terezijino iskreno dušo, da bi tudi nas ranila božja ljubezen! Da, Njemu ne bi odrekli ničesar, ki je pretil za nas zadnjo kapljico svoje dragocene krvi!

Zopet smo stopili v samostan, odkoder vodijo široka vrata na drugo stran vrta. Mimogrede smo pozdravili beli grlici, ki sta bili o priliki svetniške proglasitve v Rimu darovani papežu v zlati kletki. Zdaj se lahko prosto gibljeta, ker imata večji domek, lepo okrašen z rožami in zastavicami.

Samostanski vrt ni prav velik. Ves je zelen in posajen z zelenjem, kar mu daje prav prijazno lice.

V duhu vidimo sv. Terezijo kmalu po vstopu, kako hodi na povelje predstojnice plet. In pozneje je od bolezní zdelana na isti poti darovala svoje zadnje korake v apostolske namene: »Za misijonarje hodim,« je dejala v svoji veliki gorečnosti.

Nato smo krenili proti krasnemu kostanjevemu drevoredu, ki ga je sv. Terezija tako ljubila. Neko jutro je stala zamišljena na tem mestu in strmela v obsekane velikane. Obžalovala je, da so jih obsekali in si mislila: koliko let poteče, preden zadobe svoj prvotni kras. Terezika, zdaj se lahko vrneš, ker so si naredili vso nekdanjo veličastnost. V senci teh kostanjev je pisala zadnje vrstice svoje dušne povesti. Sedela je v bolniškem vozičku, ki so nam ga tudi pokazali.

Še nekaj korakov, pa stoji pred nami samostansko pokopališče, kjer počivajo prve matere lisieuxskega Karmela. Kolikrat je svetnica na tem mestu premišljevala! V sredi se dviga križ, ki je stal na Terezijinem grobu na javnem pokopališču, do srečnega dne, ko so dvignili njene zemске ostanke in jih prenesli v Karmel.

Iz vrta smo prišli v 7 m dolgo in 4 m široko obednico, ki ima na obeh straneh po tri okna. Krog in krog so lesene mize. Miza matere predstojnice stoji na zadnji strani, nasproti stolu za duhovno branje, ki je podoben cerkveni prižnici. Mala Terezija je delj časa oskrbovala obednico. Pred vsakim obedom je razdelila vrčke z vodo, posodice s soljo in oljem itd. Pod servieto, prtič, ki krije lesen nož in žlico (drugega jedilnega orodja v Karmelu ne poznajo), je dala košček kruha. V svojem redovnem življenju je v obednici štirikrat

menjala prostor. Vsi štirje prostori so bili v teh dneh okrašeni z vencem belih rož. Tudi prižnica je bila lepo ovenčana, ker je svetnica na tem mestu večkrat čitala duhovno berivo.

V Karmelu je zastopano tudi umetništvo. Na hodniku, ki vodi v obednico, je velika stenska slika, ki predstavlja svetniško proglašenje pri sv. Petru v Rimu, 17. maja 1925. Slika je alegorično zamišljena: Procesija Karmeličank z lilijo in palmo v rokah. Redovnicam slede nešteti angeli v dolgih veličastnih dalmatikah.

Dospeli smo v kor, molitvenico, vso v prazniškem zelenju in cvetju. Velika mreža, ki loči redovnice od vernikov, je preprežena s temnim zastorom. Na desni strani so nam pokazali zamreženo okence, kjer se je svetnica krepila z angelskim kruhom pri sv. obhajilu. V tem koru je okusila marsikatero duhovno radost. Saj pravi sama: »Ponosna sem bila, ko sem bila na vrsti, da sem vodila molitve. Ponosna v misli, da moli iste molitve duhovnik pri sv. maši. Tudi jaz sem smela glasno moliti pred Najsvetejšim.« Prostor sv. Terezije je zaznamovan z bakrenim križem. V tem koru jo je zadela ognjena puščica božje ljubezni. Spet podobnost z veliko redovno materjo, sv. Terezijo Jezusovo, ki ji je Seraf na božje povelje ranil srce.

V molitvenici najsvetejšega Zakramenta so dobro ohranjeni ljubki freski, ki jih je sv. Terezija slikala na željo in povelje m. predstojnice.

Iz pritličja vodijo k celicam še iste stopnice, po katerih je stopala težko bolna svetnica. Pri vsaki stopnici je postala, ker ni mogla dihati.

Na širokem zgornjem hodniku so na eni strani mnogoštevilne zahvale za uslišane prošnje. Na drugi so napisi z raznimi izreki, predvsem svetopisemskimi. Nad uro je izrek sv. Terezije: »Ko slišim, da bije ura, se razveselim, da sem zopet eno uro bližje ljubemu Bogu in eno uro manj v tem revnem življenju.«

Celice so posvečene posameznim svetnikom in nosijo na vratih ime dotičnega zavetnika.

Ganotje nas je prevzelo, ko smo vstopili v celico karmelskega Angela. Celica je razdeljena. Polovica je pretvorjena v kapelico. Oltar, s ponarejenim kipom Mater božje smehljaajoče, zavzema skoro ves prostor. Do proglašenja blaženim je bil na tem mestu čudodelen kip. Sedaj so ga pa

prenesli v javno kapelo k ostankom svete Male Cvetke.

V prvem delu celice je sv. Terezija sprejemala novinke in jim delila navodila. O, ko bi jo bili mogli poslušati tudi mi! Drugi del je prav za prav celica, kjer je stanovala. Zidovi niso pobeljeni. Pod je navaden in obrabljen. Okno je precej veliko. V celici ni peči, zato mora biti pozimi jako mrzla. Koliko zatajevanja je nudila sv. Tereziki, ki je bila za mraz tako občutljiva.

Ob steni je postelja, odeta s sivim porgrinjalom. Dotaknil sem se slamnice, da bi videl, kako je trda. Resnično: kakor kamen... In na njej je počival na nežnost in udobnost navajeni otrok. Ko je zjutraj zazvonilo, je brž premagala trudnost. Na blazino je položila svoj križec in dejala: »Moj Jezus! Tri in trideset let si na zemlji dovolj delal in se solzil. Zdaj bom jaz trpela in se bojevala.«

Na zidu više: preprost lesen križ, škropilnik in dve navadni podobici: dobri Pastir in Marija. V kotu je vrček za vodo. lučka in peščena ura. Tudi košarica za ročno delo in njena »pisalna miza«, to je deska, ki nadomestuje karmeličankam mizo.

O, ko bi te stene mogle govoriti! Kaj vse bi povedale? Koliko kreposti in iskrenih vzdihov so videle in čule! Sama je rekla: »Mnogo sem v tej celici trpela. Srečna bi bila, ko bi smela v njej umreti! Velik del svoje sreče sem našla v tej celici.«

Polni čudovitih vtisov smo odšli v kapiteljsko dvorano ali posvetovalnico. To je res pravi muzej, ki hrani mnogo zanimivih spominov. Tukaj se je sv. Terezija izročila Gospodu s svetimi zaobljubami. Poleg oltarja stoji sveča prav na dotičnem mestu. V stekleni omari hranijo štiri velike knjige njenega brevirja. V sredi so šolski zvezki Male Cvetke in rokopis njene dušne povesti. Poleg teh dragocenosti je tudi evangelijski, ki ga je noč in dan nosila pri sebi.

Ob dveh je zazvonilo k večernicam. Morali smo se posloviti. Duša je drhtela v najrazličnejših čustvih. O, koliko lepega smo videli in slišali pri tem obisku! V globini je odmevala hvalnica Njemu, ki je ustvaril to čudovito svetniško rožo.

Pozdravljeni, dragi bralci! Če vas je moj spis zanimal, je to le delo sv. Terezije. Ljubite jo še iskrenejše!

G. B., redovnik v Rimu.

(Annales de Ste. Thérèse, décembre 1925.)

Sodarovanje pri sveti maši.

(S sliko.)

Sv. evangelist Luka nam o Gospodovem vnebohodu poroča tako-le: »Jezus pa je peljal svoje učence venkaj proti Betaniji, povzdignil je roke in jih blagoslovil. In medtem, ko jih je blagoslavljal, se je ločil od njih in šel v nebo. Ti so ga molili in se z velikim veseljem vrnili v Jeruzalem.« (Lk 24, 50—52.) Apostoli bi gotovo ne bili veseli ob ločitvi od svojega najboljšega vodnika in učnika, ko bi ne bili prepričani, da bo isti Jezus, ki je šel na Oljski gori v nebesa k svojemu Očetu, ostal pri njih, ko bi ne vedeli, da se bo po njih rokah daroval pri sv. maši istemu nebeškemu Očetu. Jasno jim je bilo pred očmi, kar je storil in naročil Jezus pri zadnji večerji. Vzel je kruh, ga blagoslovil in razlomil, dal učencem in rekel: »Vzemite, jejte, to je moje telo.« In vzel je kelih, se zahvalil, jim ga dal in rekel: »Pijte iz njega vsi. To je namreč moja kri, nove zaveze, ki se za mnoge preliva v odpuščenje grehov.« (Mt 26, 26—29.) In Jezus je še pristavil: »To delajte v moj spomin!« **S v e t e m a š e**, ki jo je naš Gospod ustanovil s temi besedami, so se veselili apostoli.

Z istim veseljem mislimo tudi mi na sv. mašo, saj vemo, da z daritvijo Boga najpopolneje častimo in hvalimo. Ze stara zaveza je bila posvečena in potrjena po daritvi. Mozes je naznanil ljudstvu zapovedi, vzel kri darovanih živali in pokropil z njo ljudstvo in govoril: »To je kri zaveze, ki je z vami sklenjena.« Naš božji Zveličar pa je rekel: »Ta kelih je nova zaveza v moji krvi.« (Lk 23, 20.) S tem je povedal, da je nova zaveza zaveza milosti in ljubezni in posvečena in potrjena po daritvi. Pri zadnji večerji Zveličar ni samo obhajal svojih učencev s svojim telesom in s svojo krvjo pod podobama kruha in vina, marveč jim je vprav po daritvi pripravil to nebeško jed.

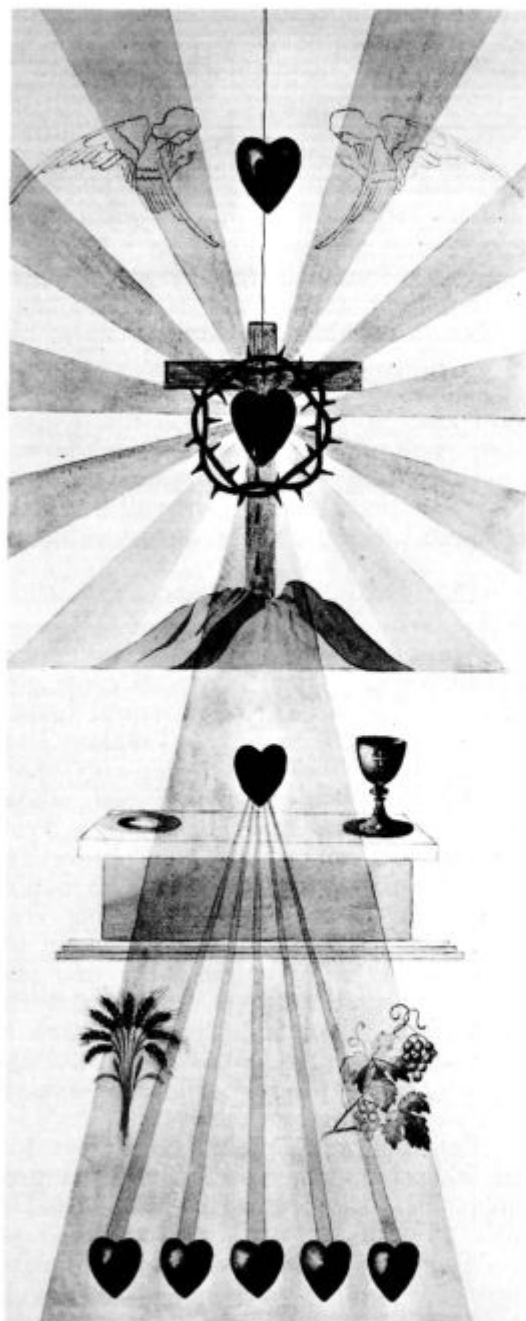
Ko so se apostoli vračali z Oljske gore, so se veselili blaženih trenutkov, ko bodo pri sv. maši imeli v svoji sredi nebeškega Zveličarja. Z apostoli pa so se zbirali k daritvi sv. maše tudi vsi, ki so poslušali njih besedo in so bili krščeni. Sv. pismo nam pravi: »Bili so pa stanoviti v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah.« (Apd 2, 42.) Sv. maša je bila kristjanom v vseh časih največji zaklad. Sv. mučenec Justin v drugem stoletju pravi: »Čisti dar,

ki se povsod med narodi daruje, je kruh in vino Evharistije, s katero se povečuje ime božje.« In sv. Izaak veliki, ki je bil duhovnik v Antiohiji v petem stoletju, piše: »Gledal sem kelih in namesto z vinom je bil napolnjen s Krvjo. Sredi oltarne mize sem videl namesto kruha Telo. Videl sem Kri in sem se prestrašil; videl sem Telo in strah me je obdal. In vera mi je govorila: 'Jei in molči, pij in se ne obotavljaj, moj sin!«

Z izredno pobožnostjo so opravljali prvi kristjani daritev sv. maše. Najlepše molitve je porabila sv. Cerkev, da je obdala z njimi svete obrede. Ne samo mašnik, ki je daroval daritev, ampak tudi verniki so prejeli med sv. mašo sveto obhajilo. Kruh in vino za sveto daritev so prinašali in darovali verniki sami, da so se tem popolneje udeleževali sv. maše in njenih sadov. Ne moremo si skoraj misliti, s kakšno vnemo so hrepeneli kristjani v prvih stoletjih po sv. maši. Sveta daritev jim je dala moč prenašati ob času preganjanja najhujše muke; bili so vedno pripravljeni, darovati svoje življenje za Kristusa. Ko je moral papež Ksist iti na morišče, je rekel diakon Lavrencij: »Kam greš, oče, brez sina, kam mašnik, brez strežnika? Saj nisi nikdar daroval sv. maše brez služabnika.« Sveti Lavrencij ni bil še duhovnik in vendar se je udeleževal sv. daritve na najpopolnejši način. Daroval je z mašnikom vred tudi samega sebe, vse svoje dušne in telesne moči, tako da je bil vedno pripravljen najhujše muke trpeti za Zveličarja. Sv. Lavrencij je prinesel kruh in vino, ki ju je sv. oče Ksist daroval Bogu pri darovanju. S tema darovama je daroval tudi samega sebe.

Položimo tudi mi na pateno, na kateri je hostija, vse svoje težave, vsa premagovanja, vse svoje dobre sklepe, v duhu pa tudi vse one darove, ki jih po svojih močeh darujemo v čast božjo, zlasti darove, ki jih prinašamo za cerkev in zaljšanje oltarja. Slika »Sodarovanje pri sv. maši« nam kaže petero src kot zastopstvo vernikov vseh stanov, navzočih pri sv. maši; vsa srca se strnejo v eno, to je: združijo se z duhovnikovim srcem in združena molijo obenem z duhovnikom: »Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvojo usmiljenost, naj se vzdigne v prijetni vonjavi pred tvoje božje veli-

častvo v naše in vsega sveta zveličanje. Pri slovesni sv. maši mašnik darove s kadihom pokadi, mašnika diakon, verno ljudstvo pa klerik, ki streže pri sv. maši. Pšenično klasje in grozd na podobi ozna-

M. Ignacija O. S. Urs.

Sodarovanje pri sv. maši.

čujeta kruh in vino, ki se pri sv. maši spremenita v telo in kri Gospodovo.

Bog zahteva od nas, da ga častimo, da ga zahvaljujemo, mu zadoščujemo za

grehe in ga prosimo novih dobrot. Toda, ko ga prosimo, se spomnimo strahote svojih grehov. Bojimo se in govorimo: Kako bi se upali stopiti pred tvoje veličastvo mi grešniki, ki smo te tolikokrat razžalili. Zato iščemo pomočnika in posredovalca. In pri vsaki sv. maši pride Zveličar in pravi — če smemo tako človeško reči —: Tu sem, sprejmite me v svoje grešne roke in darujte me nebeskemu Očetu!

Sv. maša se približuje najsvetejšemu trenutku — spreminjevanju in povzdigovanju. Na oltar pride sam Jezus Kristus pod podobama kruha in vina in se daruje za nas Gospodu Bogu. Ločeni podobi kruha in vina predočujeta ločitev krvi od telesa in tako je na oltarju Jezusova smrt na križu upodobljena. Da bi nam bolj stopilo pred oči božje usmiljenje, ki hoče pomagati človeški slabosti, je na naši sliki pripeto na križ božje Srce, obdano s trnjevim vencem. Dragoceni rubini presvete krvi namakajo tla gore Kalvarije. Pokleknilo v duhu pred umirajočega Gospoda in pozdravimo ga: Moj Gospod in moj Bog! Neduhovniki svete hostije sicer ne morejo prejeti v roke, toda telo Gospodovo, ki ga daruje duhovnik, je last vseh. Darujmo ga nebeskemu Očetu! Saj sprejme ta dar prav tako kakor iz duhovnikovih rok. Po povzdigovanju govorimo z duhovnikom med drugimi molitvami: »Po njem, z njim in v njem je tebi, Bogu Očetu vsemogočnemu, v edinosti Svetega Duha vsa čast in slava.« Ves svet ne more dati Bogu take časti, kakor mu jo damo, ko govorimo: »Po njem, z njim in v njem.« Sedaj smemo tudi zaupno moliti: Oče naš, kateri si v nebesih, ... daj nam danes naš vsakdanji kruh; daj nam zlasti kruh milosti, najsvetejše telo in najsvetejšo kri. Sedaj smemo pač z velikim zaupanjem prositi: Odpusti nam naše dolge. V resnici: Do nebes in po vsej zemlji gre veletoke milosti, ki prihaja od oltarja.

Bliza se sv. obhajilo. Sv. maša nam dá, kar poželi srce. Dá nam moč zadoščevati Bogu, ga moliti in ga prositi milosti. In sedaj si upa ubogo grešno človeško srce še več. Človek se hoče Bogu popolnoma darovati, hoče pa tudi Boga sprejeti za dar. V resnici, veliko si upa grešno srce. Kako pač pride do takih želja? Bog sam mu je pokazal, kako daleč sega njegova neizmerna ljubezen. Sedaj so pa naše želje vedno večje: Mi hočemo Boga imeti, mi hočemo, da Bog

k nam pride, da se ga dotaknejo naše ustnice in da se naše srce udeleži svetega božjega poljuba. Na sliki nam predstavlja vrhnji del duhovnikovo srce. V njem počiva po sv. obhajilu božje Srce. Angela, zastopnika nebeških krilatcev, sta prihitela, da molita Gospoda v duhovnikovi

duši. Zveličar pa vabi vernike, da tudi kolikor mogoče pogosto prejemajo sveto obhajilo. Hoče nas takorekoč popolnoma eno storiti s seboj. Blagor nam, ko se to zgodi: nebeški Oče sprejme vse, kar mi storimo, kakor bi Jezus sam storil. Vse naše molitve, prošnje, zahvale bo sprejel

Bellini.

Z ljubim Sinom nas blagoslovi ...

Turin.

Gospod Bog, kakor bi bile Jezusove. Brez števila milosti prejemamo potem vsak dan, da moremo tako živeti, kakor nas uči Jezus Kristus s svojim zgledom. V resnici: blaženi so dnevi, ko smo pri sv. maši, srečni dnevi, ko smo pri sv. obhajilu!

Zato nam naroča prvak apostolov sv. Peter: »K Jezusu pristopite, k živemu kamnu,« ko se na oltarju daruje Bogu, »in bodite tudi sami kakor vzdani živi kamni, duhovna stavba, sveto duhovstvo, da darujete po Je-

zusu Kristusu duhovne, Bogu prijetne darove.« (I. Petr. 2, 4—5) Udeležujmo se z vso pobožnostjo svete daritve, če le mogoče vsak dan. Darujmo z mašnikom Bogu vse svoje misli, svoje dobre sklepe in dobra dela, da bomo po besedah istega apostola »izvoljeni rod, kraljevo duhovstvo, v last pridobljeno ljudstvo, da oznanjamo sijajne lastnosti njega, ki nas je poklical iz teme k svoji čudoviti svetlobi.«

(I. Petr. 2, 9.)

Plat-zvona na Šmarni gori.

Janez Kalan.

(Za tiskovni teden.)

Šmarna gora je dobila nove, velike in prelepe zvonove. Na veliki Šmarin so bili posvečeni. Po slovesnem škofovem opraviilu je bilo pred cerkvijo marijansko zborovanje. Tudi jaz sem želel nekaj povedati. Ker je pa bilo toliko ljudi za spoved, spovednikov pa malo, sem bil med zborovanjem v spovednici in nisem mogel priti do besede. Zato želim namesto tam svoje misli povedati tukaj. Tu jih bo slišalo še več.

Dragi romarji šmarnogorski!

Prihajam iz daljne tuje dežele na to Marjino goro. Privabila me je Marija, privabili so me pa tudi novi zvonovi. Sem namreč od nekdaj velik prijatelj zvonov. Kot otrok in študent sem hodil na domačo podružnico pomagat zvoniti. Se vedno mi je lepo zvonjenje najljubša muzika. Znam tudi dobro pritrkavati in še danes vam bi lahko na novih zvonovih pokazal, kako jo znam drobiti.

A, dragi moji, zdajle nimam namena pred vami pritrkavati, marveč plat-zvona biti. Plat-zvona?! Zakaj pa?...

Sicer bi bilo bolj zanimivo pritrkavati kakor plat-zvona biti, — kaj veselega kakor resnega govoriti. A reči vam moram s pesnikom Gregorčičem:

Prijatelj, ne bodeš za zlo pač mi vzel
resnobne besede na praznik vesel...

Šmarnogorski zvonik in ozidje je nekdaj služilo v obrambo proti turškim naskokom. Tukaj so Turke odbijali; druge kraje so pa opozarjali na prihod Turkov s tem, da so kresove žgali in plat-zvona bili.

Turška nevarnost je za nas minila. Prišle so pa druge nevarnosti. Kakšne pa? V nevarnosti je vaša stara vera.

Ta beseda — da je vera v nevarnosti — se že dalj časa sliši, pa postaja, žalibog, vedno bolj resnična.

Poglejte le po vaših vaseh! Kaj časa je tega, ko ste ob nedeljah popoldne hodili še v cerkev, da so bile cerkve polne kakor dopoldne! Kaj zdaj v nedeljo popoldne delate, ko nimate več časa v cerkev hoditi, sem že večkrat vpraševal, a nisem mogel izvedeti. — Začelo se je popoldne, polagoma pride na

Kraljica presv. rožnega venca.

vrsto dopoldne. Saj dobite že skoro v vsaki vasi ljudi, ki več v cerkev ne hodijo. V neki župniji na Gorenjskem jih je gospod župnik naštel že dvesto takih (!). V Ljubljani pa, mi je rekel neki ljubljanski duhovnik, je takih ljudi na tisoče (!). Napol pogansko mesto! Te

vam povem, da nisem videl nikjer, in tudi drugi, ki so potovali po svetu, so mi rekli, da nikjer niso videli tako razuzdane kakor v tej ubogi Sloveniji!

Ljubi moji, kako se te nevarnosti kaj zavedate? In kako se je branite? ... Nedavno

Sv. Terezija Deteta Jezusa.
(3. oktobra.)

Sv. Terezija.
(15. oktobra.)

prikazni pa, da bi fantje in možje med božjo službo v gručah pred cerkvijo stali, nisem — dasi sem nalašč opazoval in popraševal — nikjer po svetu videl.

Samo to, kar sem v teh par stavkih izrekel, pove že dosti, da je nevarnost pred durmi.

Boj med vero in nevero se bije po vsem svetu od Adama dalje. V naših časih pa še posebno. — Na Slovenskem je pa to še hujše; kajti to je že davno znano: tako hudobnega, surovega in Cerkvi sovražnega časopisa ni nikjer drugod — razen morda v Rusiji in Mehiki — kakor v tej mali deželici slovenski. Peklenska vrata nikjer ne butajo ob Cerkev s tako silo kakor tukaj. In to zdaj berejo vsevprek, tudi verni in dobri ljudje so vmes, in pomagajo hlapcem satanovim pri njih satanskem delu! Cudež bi bil, ko bi se to nič ne poznalo. In pozna se! Marsikje. Poglejte le, kako se ljudje vedejo pri kopanju v Savi in Sori! Nenravnost nastopa javno in se nič več ne skriva. Moda je spačena sicer povsod, — a

je po katoliških časnikih zoper kugo brezbožnih nekaj zagrmelo — dežja pa ni bilo veliko — zdaj je tudi grmenje že ponehalo... V nedostojni noši pa vi, ki se štejete katoliške, sami drvite za razuzdanim svetom in pomagajte hudiču njegove mreže plesti.

Ker ljudje ne odpadajo od vere od danes do jutri, ampak od leta do leta, in ne naenkrat popolnoma, ampak stopnjema, zato se nevarnost tako ne opazi. In ker živite vi, ljubi moji, vedno v teh razmerah, v tem zraku, morda ne čutite, ne slutite nevarnosti tako močno. Jaz pa, ki prihajam iz drugega ozračja, jo čutim živo. Povem vam, da s strahom in skrbjo hodim po vaši deželi in opažam te pojave. Vprašujem se: Če bo šlo to tako dalje, kam bo prišlo v petdesetih letih!...

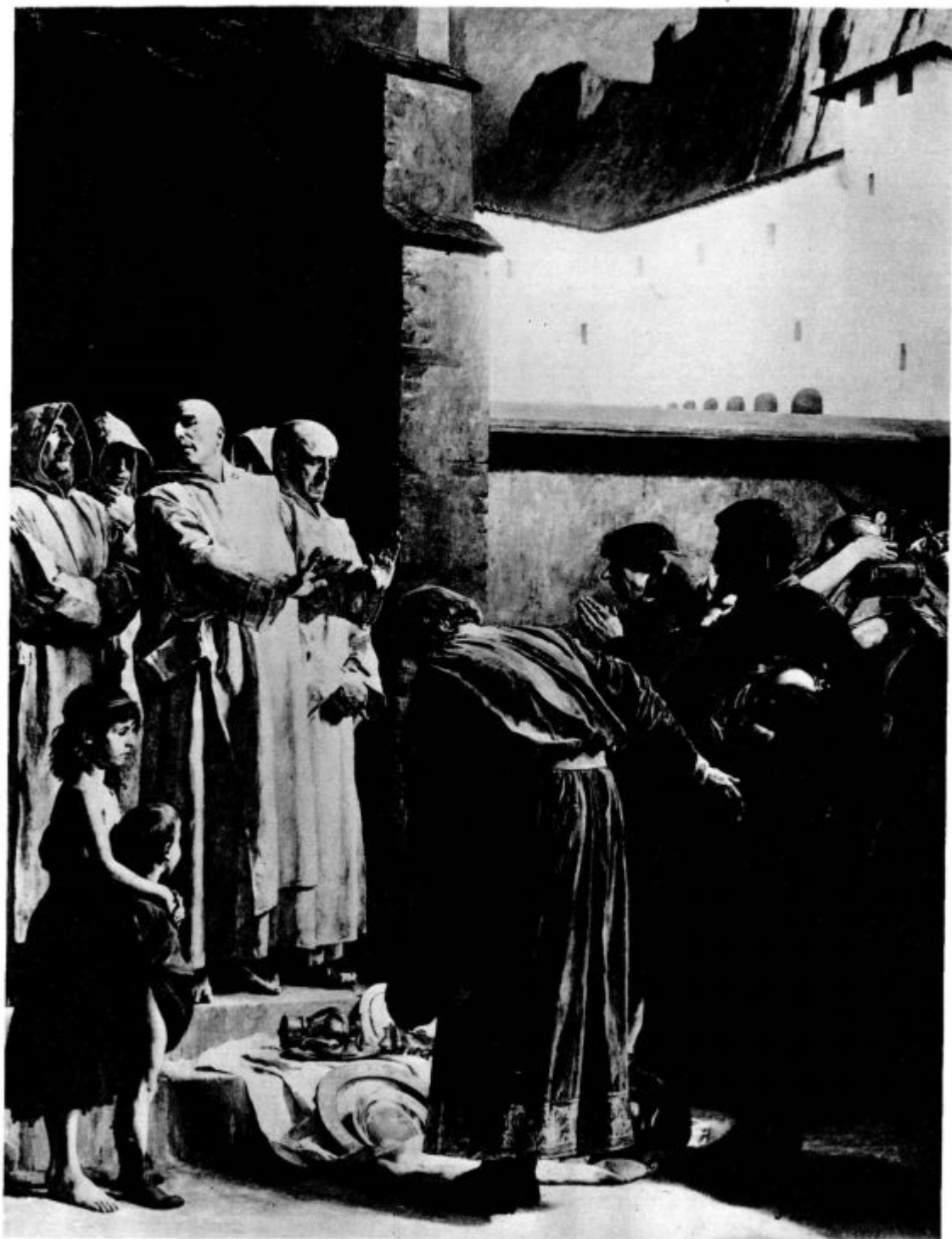
Zato sem pa prišel na Šmarno goro in bjem plat-zvona, da opozorim deželo in nje verne prebivalce na pretečo nevarnost in kličem na obrambo. — Če mi rečete, da je plat-zvona še prezgodaj biti, da nevarnost še ni toliko, vam odgovorim, da plat-zvona se biše

ne, ko je že napol pogorelo, ampak takoj, ko se ogenj pokaže in opazi. Zato tudi moje zvonjenje ni prezgodno.

Ti, veliki zvon šmarnogorski, poj torej glasno, oznanjuj Slovencem nevarnost modernega brezverstva in drami še verne sinove

božje in Marijine h krepkemu odporu — kakor so nekdanj odbijali Turke s te gore!

Zato pa, zvon, le zvoni mi,
po naši zemlji doni mi!
Le zvoni, zvon, iz temnih lin
in zbučaj nam na to spomin!

*Sv. Bruno,
ustanovitelj kartuzijanskega reda (6. okt.)*

MED SVOJIMI.

Janez Langerholz.

Skrbelo jo je. Vsak dan ji je vedno določneje govoril in vsaka noč ji je še v sanjah pripovedovala, da je domača hiša vedno manj prostorna in da bo njo, Stre-

sovo Tonko, kot najstarejšo pognala revščina po svetu.

V teh skrbeh je prestopila prag, ki je držal v hišo domačega dušnega pastirja in mu razodela svojo namero.

»Bomo že poskusili napraviti, da bo prav. Ostani, kakršna si bila dosedaj; Marija bo s teboj in Bog te ne bo zapustil. Čez dober teden se pa spet oglasi.«

Kar odleglo ji je, ko je odhajala. Srce ji je govorilo, da je prav storila, ker je domačemu gospodu odkrila svoje težave, in duša ji je pravila, da se z gotovostjo lahko zanaša na njegovo besedo in pomoč.

Se doma bo treba priti z besedo na dan. S težavo jo je spravila iz sebe. Oče je molčal, materino srce je zakrvavelo, pa se spet vzradovalo ob misli, da je hčerka ne bo zapustila in da bo tudi v tujini ostala zvesta svojemu domu in da ga bo po svojih močeh podpirala.

S strahom in s hrepenenjem je spet šla do družbenega voditelja.

»O, si že spet tukaj! Ali se ti tako mudi?«

»Ne mudi se mi prav nič ne in sto-krat rajši bi videla, da bi se nikdar ne uresničile besede, ki smo jih neštokrat prepevale v družbeni sobi:

O, hišica očetova — Bog živi te,
zdaj se ločiti morava — Bog živi te...

Pa saj veste, gospod župnik, kako je pri nas in mi tega koraka ne boste šteli v greh.«

»Ne, ne, Tonka, nikdar ne! Nič se ne boj! Vem in vidim, da te po svetu ne žene ne lahkoživost in ne želja, da bi prejkomogoče prišla izpred oči čuječega očeta in predobre matere, ampak res samo skrb za vsakdanji kruhek in ljubezen do domačih.«

»Torej, kako je z mojo zadevo, gospod župnik?«

»Upam, da dobro. Obrnil sem se v

Duprè.

Assisi.

Sv. Frančišek Asiški.
(4. oktobra.)

mesto na svojega tovariša po poklicu, ki že več let vodi družbo za posle in mi je odpisal prav ljubeznivo pismo. 'Če je res taka', piše tam, 'naj le pride. Preskrbeli ji bomo dobro službo. Sporoči naj dan in uro, ob kateri bo prišla z vlakom in z vašim priporočilom v roki naj se še tisti dan zglaš v naši družbeni pisarni. Vaše priporočilo nam je neobhodno potrebno.' Tako je, vidiš. Zdaj se pa sama odloči.»

»Lepo se vam zahvaljujem, gospod župnik.«

»Že dobro. Storil sem samo svojo dolžnost. Ti pa glej, da ne boš mojega

hčer, da jo sama izroči spet v varne roke naše družbe. Bog te blagoslovi, mati, vredna si imena in časti dobre in verne slovenske matere.«

Pozvonil je in ukazal ženskama sesti.

»Malo počakati bo treba, bomo koj vse uredili. — Torej, Tonka, ti boš pa zdaj za nekaj časa naša. Nič se ne boj, med nami boš kakor med svojimi, vsem tovarišicam v kongregaciji boš ljuba in draga kakor njih rodna sestra. Pri nas nič ne vprašujemo, kdo si in od kod si in čigava si; vse nas prešinja ena zavest: Marijini smo, Marijini ostanemo. Vidiš, —

Mladeniška Mar. družba v Škofji Loki.

(Ob 25 letnici.)

priporočila nikdar postavila na laž. Poštenost še vedno največ velja in več je vredna kot kupi zlata.«

Poslovila se je in odhitela domov.

V par dneh je nastopila ura ločitve. Materina skrb jo je spremila prav do mesta in skupno z materjo sta potrkali na vrata družbene pisarne. In prav ta materina skrb je prijetno vplivala na gospoda Jožefa, ki je prav tačas opravljal tam svoje pisarniške posle.

»Poglej jo dobro mater,« si je mislil sam pri sebi, »toliko časa spremlja svojo

gospod se je dvignil s sedeža, — »stopi kar za menoj. In še vi, mati. Tu je naša družbena kapela, kjer opravljamo svoje pobožnosti, na ti strani pa je družbena dvorana, kjer imamo svoje navadne shode, svoje nedeljske sestanke, pri katerih naša dekleta pojo in se pogovarjajo tako ljubo, tako domače, da jih je kar veselje pogledati. Boš kmalu videla, da je res in tudi pomagala boš zraven. Ali ne?«

Tonka je samo plaho prikimala.

»Pa imate zares lepo,« je pritrdila zanj materi. »Težko jo tu pustim, ali ven-

dar lažje, ko vidim, da jo boste res radi imeli v vaši družbi. Tu bo res kakor doma.«

»In še to vam povem, mati: Dokler bo Tonka rada naša, bo tudi rada vaša. Ko bi pa morebiti nas zapustila in šla za družbo, ki je Mariji tuja, bo pa kmalu tuja tudi lastnemu domu. Bog ne daj, da bi se to zgodilo!«

»Bog ne daj, Bog ne daj!«

V tem je prišla po stopnicah mlada, skromno oblečena dekle in se prijazno poklonila.

»Vidiš, Tonka, ta je pa naša Polonica. Vedno prijazna, vedno vesela, pravi angel varih naših deklet. Kar roko ji podaj, — tako — sta si že sestri. Kadar ti ne bo kaj prav, se pa kar na našo Polonico obrni, pa bo dobro. Zdaj, Polonica, boš pa pospremila deklico in mater na stanovanje gosp. svetnika Pavlina. Mati mora vedeti, kje bo služila njena hči. Z Bogom, mati, z Bogom, Tonka! V nedeljo pa pridi semkaj v naš dom.«

»Bom.«

Vse tri so odšle.

IZ OSREDNJEGA VODSTVA MARIJINIH DRUŽB.

Tretji izkaz članarine (za l. 1928.), ki so jo poslale sledeče župnije, oziroma družbe:

1. Dekliške: Adlešiči, Dobropolje, Dob pri Domžalah, Dole pri Litiji, Gorje, Krašnja, Metlika, Nevlje, Nova Oselica, Poljane nad Škofjo Loko, Radovljica, Rudnik, Škocjan pri Turjaku, Svibno, št. Jurij pri Šmarju, št. Janž na Dolenj-

Pred visoko hišo so obstale. V prvem nadstropju je bilo stanovanje gospoda svetnika.

»Nič se ne boj, Tonka, to so zares dobri ljudje. Kakor za svojo te bodo imeli in komaj boš čutila, da služiš. Tudi gospa je v kongregaciji, gospod tudi in najstarejša hčerka že tudi.«

Med tem tolažilnim govorom so se počasnih korakov bližale prvemu nadstropju. Prvi pogled po sprejemni sobi in sprejem sam je pričal, da je Polonica govorila resnico.

Zelo zelo pomirjena se je vračala mati proti domu. Tonka pa je služila in tekla so leta in spet leta in ni se naveličala. Dobro ji je bilo pri teh blagih ljudeh, dobro v nedeljo v družbeni hiši med enakovrstnimi tovarišicami in v vseh srcih je odmevalo: »O, kako lepo in prijetno je, če so v družbi sestre prijazne in ljubeznive med seboj.«

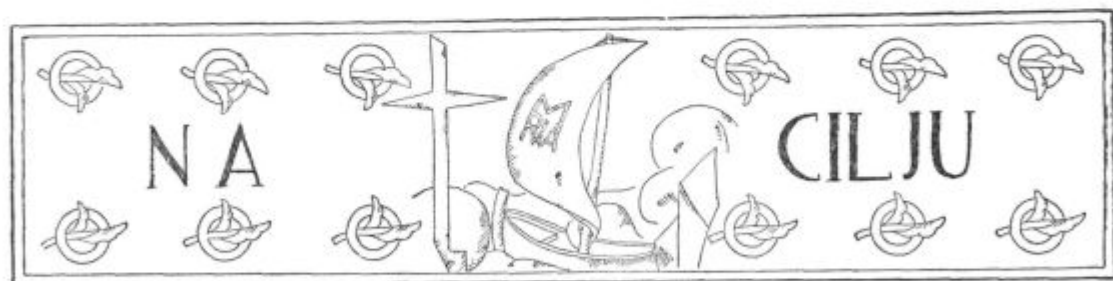
In če bi bilo vselej in povsod tako, marsikako razočaranje bi bilo prihranjeno našim vernim domovom.

skem, št. Vid nad Cerknico, Šmartin pri Kranju, Vranja Peč, Žužemberk.

2. Mladeniške: Gorje, Šenčur pri Kranju, Šmartno pri Litiji, Železniki.

3. Ženske: Breznica, Dole pri Litiji, Kamnik, Peče, Radovljica, Zagorje, Poljane nad Škofjo Loko, št. Janž na Dolenjskem.

Vsem naštetim se zahvaljujemo za poslano članarino, še ostalim pa se zanjo priporočamo.

Zelija Pedreira-Castro.

Dr. Fr. Jeré.

Zelija kot dekle.

»Med najljubeznivejšimi čudesi božjih rok je krščanska devica. Na njenem nežnem licu odseva nebeška radost. Kakor angel plava nad vsakdanostjo na belih perutih nedolžnosti ter širi krog sebe svetlobo nedolžnega veselja in toploto božje ljubezni. Po-

osebljena čednost je in radost; s svojim angelskim smehljajem očara okolico. Njena navzočnost mika, njena milina vabi, njen glas tolaži, njena molitev dela čudeže; kajti živeč v veri in pobožnosti obdaja vse zemeljsko z nebeškim sijajem.«

Te besede beremo v življenju Zelije Pedreira, ki je zagledala luč sveta 5. aprila leta 1857. Njeni starši so imeli veliko posestvo

¹ Po knjigi: Zelia, Musterleben einer christlichen Mutter.

blizu mesta Rio de Janeiro v Braziliji. Oče, dr. Janez Pedreira, je bil odvetnik, okrog petdeset let državni svetovavec, vzgojitelj na cesarskem dvoru, zelo izobražen in plemenit mož. Sam je vodil umsko izobrazbo svoje prvorojenke in ji preskrbel najboljših učiteljev. Vzgojo srca pa je prevzela mati, plemiškega pokolenja iz sorodstva sv. Antona Padovanskega. V zgodnji mladosti je Zeliya prišla dvakrat v smrtno nevarnost, a jo je zapurna molitev staršev obakrat ohranila pri življenju. Zeliya je bila izredno nadarjena. Zgodaj se je poleg materinega jezika naučila francoščine, angleščine in italijanščine; znala je tudi dokaj dobro nemško, latinsko in grško. Kot 14 letna deklica je tako dobro prevedla italijansko knjigo v portugalsščino, da so njeno delo pohvalili učeni možje in je doživelo več izdaj. Izurila se je tudi v raznih lepih umetnostih, zlasti v petju in glasbi. Zlagala je pesmice, ki je v njih razodevala svojo deviško dušo. Oče jo je rad jemal na dvor tedanjega cesarja Pedra II., ki jo je zaradi njene razumnosti zelo cenil in se z njo pogovarjal v raznih jezikih. Tam se je tudi navadila lepega vedenja, kar ji je pozneje prav prišlo. — Šivati pa se je naučila doma. Oče je bil lahko in po pravici ponosen na svojo hčerko. Ali pa tudi mati?

Mati je, ki oblikuje srce doraščajoče device. Polna strahu božjega čuva nad njeno nedolžnostjo in jo vzgaja po naukih sv. vere, da v hčerinih žilah polje isti val, ki posvečuje materino srce. In Zelijina mati je imela zlato srce. Bila je gospodinja velikega posestva. Vodila je številne uslužbence in sužnje brez vsake nevolje in je dosegla, da so z veseljem vršili svojo dolžnost. Tako je v njeni hiši vladala lepa sloga in presrčnost. Sužnji niso čutili, da so sužnji; saj je gospodinja zanje skrbela ko mati. Vsako jutro in vsak večer je dobra gospa zbrala v domači kapeli otroke in družino in sama naprej molila. Ob

nedeljah in praznikih je pri službi božji vodila petje. Njena radodarnost je bila znana siromakom po vsej okolici. Zlasti je imela sočutje z vdovami in dekletki brez varstva. Zanje je bila njena hiša vedno zatočišče, ker jo je vneto podpiral tudi njen enako misleči mož. Državni svetovavec Pedreira se je ne-prestano prizadeval, da bi otrokom vdov preskrbel zaslužek, odraslim dekletom pa doto. To delo blage matere ubogih je bilo poduhovljeno s skrbjo za dušni blagor njenih varovancev. Največje veselje ji je bilo, da je mogla zbirati ubožce, jih poučevati v krščanskem nauku in pripravljati na sv. zakramente. To duhovno miloščino je delila zlasti sužnjem, ki so prihajali na njeno posestvo. Poučevala jih je v sv. veri in sama izdelovala praznjo obleko zanje, da so jo imeli pri slovesnosti sv. krsta ali pri prvem sv. obhajilu...

V taki šoli je bila Zeliya. Združevala je vse materine čednosti in jih še pomnožene in ojačene izžarevala na vse plati. Ko je šla prvič k sv. obhajilu, se je moralo v njeni duši zgoditi nekaj posebnega. Odslej je vsa gorela za angelski kruh in se je želela Gospodu posvetiti v kakem samostanu, da bi ga mogla vsak dan prejeti. Takrat pogostno obhajijo še ni bilo tako v navadi, a Zeliya si je od spovednika izprosila dovoljenje, da je smela po vsaki spovedi trikrat k sv. obhajilu. Svojo pobožnost do sv. Rešnjega Telesa je kazala tudi s tem, da je druge pripravljala na sv. obhajilo. Mati je imela z gospodinjsvom veliko posla, pa je hčeri prepuščala, da je siromake, ki so hodili po miloščino, poučevala tudi v verskih resnicah. Zeliya je morala večkrat pustiti lastno učenje, da je mogla druge pripravljati na sv. zakramente. Ker ni bilo primerne katekizma, ga je sama prevedla iz francoskega in ga s škofovim odobrenjem dala tiskati na svoje stroške ter ga na tisoče razdelila med ljudi.

(Dalje prihodnjič.)

LISTEK.

Zvest pastir.

Priredil Fr. Pengov. (Dalje.)

Zapor l. 1875. in naslednje birmovanje.

Z birmovanjem na Oldenburškem so bila škofova potovanja v l. 1874. pri kraju. V l. 1875. so odpeljali škofa Jan, Bernarda v ječo v Varendorf, kjer je prebil čas od 18. marca do 27. aprila. Ker je vedel, da ga hoče državna oblast v kratkem odstaviti, je šel že

20. majnika birmovat v dekanijo Kempen. To potovanje je trajalo od 20. maja do 10. junija.

Najprej je obiskal kraj St. Tönis, blizu Krefelda. Oblast je prepovedala vse javne slovesne sprejeme; tudi slavalokov in mlajev ob javnih cestah ob hišah ni smelo biti. Če bi se ljudje ne pokorili, bi se morali mlaji za-

pleniti; vsak »hudodelec« bi moral pa še plačati 5 tolarjev (â 3 M), to je 15 M denarne kazni. Ljudje so zmajevali z glavami, češ »Kaj naj to pomeni? Čemu je to dobro?«

Pred mestom je sprejela škofa neznanska množica in ga spremila v sprevedu v cerkev. Ko se je stemnilo, so razsvetlili hiše, seveda le od notranje strani. Vse je bilo v venci, vse strehe v zastavah, tesno ob hišah pa so bili prislonjeni mlaji. Celo velik slavolok je bil postavljen. Stal je pa poleg ceste, kar ni bilo prepovedano. Iz mnogih hiš in vrtov je blestel bengalični ogenj.

V Vorstu so hoteli sprejeti škofa kar naj-slovesnejše; a vse je bilo prepovedano. Procesije z ljubljanim nadpastirjem so se udeležili tudi otroci. Župan je učiteljstvu udeležbo strogo prepovedal; tudi šolski prostori so bili za škofa vsled ukaza zaprti. Kaj storiti? Takoj so se ponudile tri plemenite dame, da so nadzorovale otroke pri izprevedu in na dan sv. birmе. Slovesnost je potekla na najlepši in najdostojnejši način.

Dnevi, ki jih je prebil višji pastir v Kempenu, ostanejo prebivalstvu nepozabni. Pri mestnih vratih je čakalo škofa nebroj vernikov in izpreved, ki se je pomikal v mesto med zvonjenjem in prepevanjem čvetorglasnih pesmi, je bil zares veličasten. Čudovito lepo so bile ozaljšane vse mestne hiše; mlaji so stali kar drug tik drugega ob hišah; povsod brez števila pisanih zastav. Tudi napisov je bilo vse polno; enega so vzeli na protokol, češ, da je nevaren državi. Zapisano je bilo: »Roma locuta, res finita«, to je: »Rim je govoril, zadeva je rešena«.

Otroke je zbral škof, kakor drugod, tudi tukaj v cerkvi. Sol iz treh vzrokov ni mogel obiskati: 1. ker so bile zaprte; 2. ker binkošne počitnice še niso bile končane; 3. ker torej ta dan po šolskem načrtu ni bilo nobenega pouka.

Kr. okrožni šolski nadzornik je bil namreč sporočil dekanu, da škof sicer lahko obišče šole, toda samo ob urah, ki jih določa učni načrt za verouk; da pa ni dovoljeno, prenesti teh ur na drug čas. — Čuden je bil ta ukaz. Škof bi moral torej, če se hoče poslužiti pravic, ki mu gredo po ustavi, čakati v vsakem selu toliko časa, da bi prišla na vrsto ura za veronauk.

V Edtu in Grefratu so sprejeli škofa kar naj-slovesnejše. Jasno je: če bi hotela vlada proslavljanje škofa zatreti, bi morala izdati povelje, da nihče ne sme na dan škofovega prihoda iz svoje hiše. Razume se, da so morali otroci na dan birmovanja v šolo; zato bo pa nemara prosto takrat, kadar bodo popisovali govedo in konje in kuretino. Ni jim pa uspelo,

da bi zadržali otroke od škofovega sprejema. V Grefratu se je zbrala mladina iz lastnega nagiba na trgu in klečala tamkaj v dolgi, lepo urejeni vrsti ob cesti, da prejme blagoslov svojega škofa. Prihod je bil pretresljivo ganljiv. Tudi drugo jutro je bila vsa mladež do osmih v cerkvi.

V Šaču je bil sprejem posebno sijajen. Tu so opazili tudi dva že od prej znana orožnika, ki bi bila rada kaj storila, da bi se preprečil prelep spreved. Najprej sta se obrnila do kaplana in ga vprašala, če je on vodja tega spreveda. Ko jima odločno izjavi, da ni ne vlakovodja, ne zavirač, ampak samo šaški kaplan, sta stopila k župniku. Ta pa med procesijo ni bil nikomur na razpolago in je prijazno prosil gospoda, da naj prideta v župnišče, če mu imata kaj povedati.

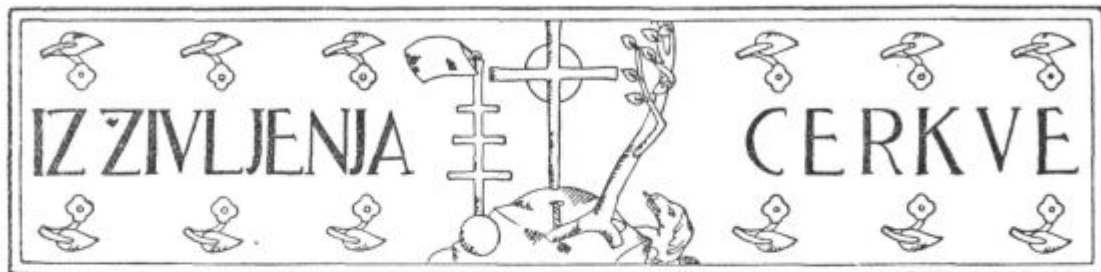
Pa nista prišla. Procesijo »razgneti« si pa tudi nista upala. Zvečer je bila bakljada brez bakelj, to se pravi, vsa vas se je zbrala pred župniščem. Na krasno razsvetljenem župniškem vrtu so priredili škofu ljubko podoknico, odličen sosesčan je kratko pozdravil škofa, ki je odgovoril v daljšem govoru tako, da so ga vsi lahko umeli. Nato je zaklicala množica iz tisočernih grl dobrodošlico in zapela pesem: »Trdno stoj na veke moja krstna zaveza...« Vsa vas je bila bajno razsvetljena. Orožnikov pa ni bilo več na spregled; morebiti sta študirala rimski »obrednik«, ki popisuje spored, določen za sprejem škofa ob birmovanju.

Čudovito vzorno so se zvrstile slovesnosti v Brajelu, kjer je s stolpa donela nebeško lepa godba ubranega zvonila, vmes pa so se glasile melodije psalmov, ki jih je prepeval čvetorglasen zbor. Zvečer je bila bakljada, a tokrat z resničnimi bakljami. To pa je prišlo tako-le:

Župnišče leži na majhnem otoku in vhod do njega se lahko zapre. Ob župnišču je velik sadni in zelenjadni vrt, oba ograjena z živo mejo; torej dovolj prostora za svobodne prireditve. Ljudstvo se je zbralo na sadnem vrtu, bakljaši so prišli pred župnišče in pričel se je krasen izpreved po vrtnih stezah gori in doli, med petjem in godbo; vmes pa so zažigali briljanten umetelni ogenj. Orožnika sta se pa tudi prislinila k slovesnosti, prodrli sta celo na župnijski dvorec. Tukaj pa ju je sprejel gospod župnik in jima na vso moč ljubeznivo pokazal, kje pelje pot venkaj skozi vrata. Tudi drugi dan, bila je nedelja, ni bilo ljudskega navdušenja ne konca ne kraja. Zdelo se je, kakor bi hotel dobri narod s svojo ljubeznijo vsaj malce odškodovati škofa za Jobovo pošto, ki so jo prinesli časopisi ta dan: »Višji predsednik sodišča Kilveter je pozval škofa, naj odloži svojo službo.«

V Brigenu je dal župan razglasiti, da je vsak javen spreved brez posebnega policijskega dovoljenja prepovedan. Župniku pa je sporočil, naj sprejme škofa po cerkvenem običaju duhovščina v liturgični opravi pred župniščem; obenem je pa pridejal še nekaj določb iz postav proti revoluciji, n. pr. da je prepovedano po več kot po štiri osebe skupaj hoditi. Neznanstvo je bilo ljudstvo »ganjeno«, ko je zaslišalo te novice in odredbe, kakršnih doslej ni bilo ne tu ne drugod.

V prvem delu svojega razglaša se je župan mešal v stvari, ki jim ni bil kos. Škofa je sprejela natančno po cerkvenih predpisih pred mestecem duhovščina, a sprejeli so ga tudi birmanci, otroci in ljudstvo, prav po starem cerkvenem običaju. Navada, da sprejema škofa duhovščina v svečani opravi ne pri župnišču, ampak pri vходу v dotični kraj, je prastara, zato ni treba zanjo posebnega dovoljenja. Pa tudi navada, da sprejmejo škofa birmanci, je mnogo starejša, nego kulturni boj. (Dalje.)

Marijanski dan. Mesto Essen, sedež velike nemške industrije, pa tudi središče katol. življenja, kjer lepo prospeva več številnih Marijinih družb za moške, je privabilo v dneh 23. in 24. sept. v svoje okrilje častno število prednikov in kongreganistov iz Švice in Nemčije k resnemu zborovanju in posvetovanju. Iz razprav, ki jih tu navajamo, se lahko učimo, kako se udeležujejo gospodje, možje in mladi inteligenti v Nemčiji kot kongreganisti v zasebnem in javnem življenju. Na slavnostnem zborovanju je govoril dr. M. Luksemburg; naslovil je svojo razpravo: Mož v armadi Marijini in njegovo stališče v modernem življenju. — Drugi govori: 1. Kongreganist in kongregacijska družina. 2. Kako vcepiti moškim kongregacijam novo življenje. 3. Kongreganist in njegovo razmerje do ljudske družine. 4. Kongreganist in njegovi odnosi do občine. 5. Kongreganist in domača družina. Poleg tega so imeli predniki še svoje posebno posvetovanje o stanju moških Mar. družb in o njih usovršitvi.

Toliko mož! Okrog 3000 odličnih Dunajčanov in častilcev † P. Abel-a se je zbralo nedavno na božji poti v Marijinem Celju, ko so slovesno odkrili prelep spomenik dunajskemu apostolu patru Abel-u dr. J. — Omenjamo ta dogodek v prvi vrsti zato, ker je bil pokojni Abel v svojem življenju vzoren voditelj dijaških mladeniških in moških Marijinih družb po raznih velikih mestih, zlasti tudi na Dunaju. Pred odkritjem spomenika, ki predločuje »dunajškega apostola« v naravni velikosti, poleg njega pa moža kot zastopnika

Dunajčanov, je govoril poslanec Kunšak. Pokazal je, kako je P. Abel res apostolsko izvrševal svoj misijonski poklic, saj je uvidel, da je treba za vero in versko življenje pridobiti predvsem moške. Šel je med nje, poslušal njih utrip srca ter tako postal popolnoma njih lastnina. Spomenik je blagoslovil knezoškof dr. Pavlikovski. V nagovoru je zaklical med drugim: »Tako-le si stal nekoč med možmi. Ta kip naj pokropi z blagoslovljeno vodo roka onega škofa, ki si ga ti pripeljal v Marijino družbo, ki si ga spremljal k oltarju, ki si mu dajal navodila za dušnopastirsko delovanje. Blagoslovljam globoko ganjen tvojo podobo; blagoslovljam pa tudi hvaležno spomin nate. Izprosi pri nebeškem Očetu in pri ljubi Materi božji blagoslova tvojim možem!«

Dekliška Marijina družba v Lichenthurnovem zavodu v Ljubljani bo v nedeljo, dne 28. oktobra (praznik Kristusa Kralja) slovesno obhajala desetletnico svoje posvetitve božjemu Srcu Jezusovemu. Zjutraj bo ob petih nagovor, sv. maša in skupna obnovitev posvetitve. Popoldne ob treh litanije presv. Srca Jezusovega in prireditve v družbeni dvorani. O tem obveščamo članice, ki bivajo izven Ljubljane, s pristrčnim povabilom, da se slovesnosti po možnosti udeleže. Vodstvo.

Sydney — za nas nenavadno ime, in vendar je zadnje mesece postalo znano zlasti vsem, tudi manj izobraženim katoličanom, saj se je tam prve septemberske dneve k proslavi Zveličarjevi v presveti Evharistiji zbralo ti-

soče in tisoče ne le domačinov, marveč tudi zastopnikov iz vseh delov sveta. Evharistični mednarodni kongres v milijonskem mestu, kjer je to versko slavlje pozdravilo le — recimo — 25% prebivalcev (drugi so krivoverci ali brez vere), je bila skoraj drzna zamisel, a dohod toliko in tako odličnih tujcev-katoličanov, sijaj cele prireditve, osobito evharistične procesije je vsekako ugodno vplival na drugoverce, ki jim bo kongres glasen in trajen misijonski klic.

Sydney je tako rekoč mesto na koncu sveta, in vendar so se združili tam k evharistični proslavi odlični romarji iz vsega sveta, zlasti iz Evrope. Ni majhna stvar, napraviti tako pot, ki zahteva za tja in nazaj (po najkrajši črti) 80 dni in najmanj 35 do 40 tisoč dinarjev. In vendar so prihajali parniki od vseh strani v Avstralijo: Iz Bremena Nemci, ki so odpluli že 3. julija; istodobno je zapustil pristanišče v Buenos Airesu parnik »Ventura« z argentinskimi in čilenskimi romarji. 28. julija je odjadril iz Neapolja angleški potniški parnik »Oroma«, ki je sprejel na krov tudi papeževega zastopnika kardinala Cerettija, kakor tudi številne italijanske, španske in južnoameriške udeležence. Malo poprej so se vkrcali v Marseille francoski potniki, ki jih je sprejel v varstvo ogromen parnik s prostornino za 2000 oseb. Iz pristanišča Vancouver in S. Francisco na zapadni obali Severne Amerike so pa brzele ladje v zapadni smeri proti Sydneyu. Irci in nekaj Nemcev so si izbrali pristanišče Southampton ter odjadrili proti Panama-prekopu in dalje proti zapadu do svojega cilja.

Nadškof Hanna iz San Francisco je pri posvečenju nove Marijine stolnice v Sydneyu pred otvoritvijo kongresa imel cerkveni govor. Novo svetišče je krasna stavba v gotskem (silastem) slogu; stroški znašajo nad milijon dolarjev.

Protestantsko odposlanstvo je pri ministrskem predsedniku ponovno ugovarjalo proti javni evharistični procesiji. Ta je pa modro odgovoril: »Vsakdo, ki se boji, da bi mogel biti kakorkoli vsled procesije žaljen, naj se izogne in naj zraven ne hodi... Mir bi se mogel kaliti le, če se dobé ljudje, ki jim je kaj na tem ležeče.«

O slavnosti bomo mogli točneje poročati pozneje.

Skozi okno za ves svet... O važnih prilikah izpregovori papež tehtne besede, ki naj bi jih povsod čuli in vpoštevali. Dne 15. avg. so bili v Vatikanu slovesno prečitani odloki o krepostih častivredne redovnice Frasinetti, ustanoviteljice sester svete Doroteje, in častivrednega kapucinskega brata-redovnika Konrada (r. pl. Parzham) z Bavarskega. Pri svečanosti so bili med drugimi na-

vzoči tudi zastopniki kapucinskega reda in sester sv. Doroteje. Papež Pij je imel za to priliko premišljen govor, ki je v njemu slavil kreposti obeh blaženih. Poudaril je posebno okolnost, da se je bl. Konrad odpovedal svojemu bogastvu v rodni hiši in se je posvetil meniškemu življenju, kar naj bi premislili osobito ljudje, ki drvé za bogastvom in razveseljevanjem. Ženstvo pa naj bi posnemalo zgled bl. S. Frasinetti. Pomilovalno je, da se danes velik del ženstva razkazuje tako, da človeka žalosti; saj se zdi, da hoče pozabiti na sramežljivost, na ta dragoceni dar božji. To dejstvo polni srce sv. očeta z žalostjo. Ničernost, ki zatemnjuje in mori vse misli na dobro, se ne oprijemlje le oseb, ki so svetno nadahnjene, marveč tudi onih, ki zagotavljajo, da hočejo biti katoliške žene... Papež je zaključil govor z željo, naj bi se ženstvo ravnalo po zgledu skromne bl. S. Frasinetti.

Svetišče na morju. Sv. oče Pij XI. je dovolil, da sme »Saturnia« kot prvi prevoznik parnik med vožnjo iz New-Yorka v Evropo imeti v ladijski kapeli Najsvetejše. Prvikrat so nesli evharističnega Zveličarja slovesno po krovu v sprevedu, ki se ga je udeležilo do 1200 oseb: potnikov in ladijskega moštva.

Ujetnik v Vatikanu. Poletna vročina je zlasti v Rimu neznosna. Kdor more in mu je dano, si išče za nekaj dni oddiha ob morju ali na deželi. Le papež mora ostati v razgretih vatikanskih prostorih. Zdravnik mu je svetoval, naj bi si preskrbel za poletje bivališče kje na vrtu; neki ameriški bogataš se je ponudil, da bi dal rad postaviti lepo poletno vilo med drevjem na vrtu. A sveti oče Pij XI., ki je bil poprej vaje hribov, je ponudbo hvaležno odklonil ter pristavil, naj bi se dotični denar naklonil misijonom. Z drugo besedo: Zase hoče sv. oče le žrtev in trpljenje, ugodnosti privošči drugim.

25 mladih misijonarjev-irančičkanov se je predstavilo svetemu očetu sredi julija. Dokončali so bili nauke na mednarodnem zavodu v Rimu in so prosili blagoslova za misijonsko pot. Poslani so bili: 4 na Japonsko, 13 na Kitajsko, 3 v Indijo, 2 v Albanijo, 2 v Bolivijo, 1 v Palestino. Sv. oče jih je vidno ganjen blagoslovil z besedami Tobijevimi: »Gospod naj bo z vami na potu in njegov angel naj vas spremlja!«

Pa naj razlože »moderni« znanstveniki, ki taje, da bi Bog izredno posegal v natorne sile, kako je možno, da more živeti Terezija Neuman (Konnersreuth na Bavarskem), dasi dobrih 19 mesecev ni zaužila (razen svetega obhajila) nobene jedi, nobene pijače! Dalje naj razlože dejstvo, da ob zamaknjenju v trpljenje

Jezusovo izgubi poldrug do tri kilograme na teži, kmalu nato se pa teža v prejšnji meri povrne!

Lurd — Lvov — Jeruzalem. Umrli je 25. avgusta lurski škof msgr. Poirier, ki je pred enim letom po rajnem Schoepferju nastopil svojo škofovsko slušbo. — Nadškof Szeptycki bo, kakor poročajo rutenski listi, imenovan za kardinala. — Generalni vikar jeruzalemskega patrijarha za objordansko ozemlje, msgr. Anton Faragalli, se je na neki vožnji z avtom smrtno ponesrečil. Star je bil šele 39 let.

Spremembe v ljubljanski škofiji. Za župn. upravitelja sta imenovana: Pavel Simončič v Kranju in Alojzij Krisch na Borovcu pri Kočevju. — Premeščeni so bili kot kaplani: Alojzij Košmerlj s Trebelnega k Sv. Petru v Ljubljano, Janez Tiringar iz Zagorja ob Savi na Trebelno, Jožef Mlakar iz Škocijana pri Mokronogu v Dobrnič, Franc Markež iz Gorij v Št. Jurij pod Kumom, Franc Hönigman iz Št. Janža v Šmarjeto, Jožef Zalokar iz Šmarjete v Št. Janž, Franc Hiti z Mirne v Št. Vid pri Stični, Viljem Cunder iz Stopič v Toplice (z bivanjem na Vršnih selih) Anton Stanonik iz Toplic v Kostanjevico, Jožef Rozman (prefekt) iz zavoda sv. Stanislava v Kranj, Jožef Ambrožič z Bleda na Boh. Bistrico, Jožef Strah z Boh. Bistrice v Mokronog, Franc Mozetič iz Mokronoga na Dobrovo pri Ljubljani, Karel Matkovič z Dobrove v Staro cerkev pri Kočevju, Anton Božnar iz Cerkljan pri Kranju v Boh. Srednjo vas in Feliks Grčar iz Boh. Srednje vasi v Cerklje pri Kranju. — Nameščeni so bili v zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano kot prefekti: Franc Cerkovnik, Bogumil Remec in Anton Ronko. — Nameščeni so bili kot kaplani: Franc Šmit v Loškem potoku, Anton Miklavčič v Zagorju ob Savi, Franc Fröhlich v Škocijanu pri Mokronogu, Anton Bergant v Gorjah, Alfonz Jarc na Mirni, Jožef Florijančič v Podzemlju, Janez Hladnik v Metliki, Anton Hren v Stopičah in Alojzij Kambič na Bledu. — Jožef Kastelic ml., kaplan na Jesenicah, se je odpeljal med Slovence v Loreni na Francoskem na misijonsko delo. — Naslov duh. svetnika je dobil Ant. Zore, župnik v Mirni peči.

Spremembe v lavantinski škofiji. Kaplan v Hočah Vinko Pivec pride k Veliki Nedelji; Martin Čepin iz Velike Nedelje v Hoče, Blaž Dvoršak od Sv. Antona v Slov. Goricah k Sv. Ilju pod Turjakom; An-

ton Šparl v Ljubno, Alojzij Verina pa iz Ljubnega v Vojnik. — Župnija Sv. Križ pri Mariboru je podeljena Frančišku Kren-u, kaplanu pri Sv. Trojici v Halozah.

Smrtna kosa. Dne 1. sept. je umrl v Dubrovniku ondotni škof dr. Josip Marčelič, star 81 let. Dubrovniško škofijo je vodil 34 let. Kot ljubitelj umetnosti je obnovil znamenito dubrovniško stolnico; skrbel je za dobrodelnost, ustanovil duhovsko književno društvo, osnoval ljudsko kuhinjo in podpiral sploh vse človekoljubne naprave. Bil je mož velikega znanja, zlatega srca, neumorne delavnosti. Bog mu bodi plačnik! — V Tolminu je po daljšem bolehanju umrl dekan msgr. Ivan Rojec. Pokojni se je odlikoval kot zgleden duhovnik in neumoren delavec na polju izobrazbe, kot velik prijatelj trpinov in kot vzor nesebičnosti. Bil je prej in slej vsestransko spoštovan in ljubljien. R. i. p.!

Zbor vojnih trpinov na Brezjah.

Po skrajno nasičenem zraku so švigale ognjene kače, silen grom je stresal stene Triglava, da je trepetala vsa Gorenjska. Blagodejna ploha je poživila celo pokrajino. In začele so prihajati vrste mož in fantov, ne na krvavi ples, marveč v goste h Kraljici nebes, ki je kakor urejena bojna vrsta, mogočna, silna in tako dobra. Peš, z vlaki, na kolesih in drugih vozilih: vsi tja k dobri Materi. Izkaznic samih, ki so bile določene zgolj za može, se je prodalo 4000, večina pa sploh izkaznic ni vzela.

Nekateri so bdeli in molili vso noč v sve-tišču, tisoči so prejeli angelski kruh. Redovni očetje so neutrudno vztrajali v spovednicah kljub temu, da je pritiskala sopara in vročina. Tolažili so, bodrili, učili, lajšali srca ter podžigali množice h krepostnemu življenju. Bog naj gg. spovednikom obilo poplača!

Pred oltarjem na prostem so stale piramide pušk z nasajenimi bajoneti; na sredi bojni šlemi; a od njih se ni kadila človeška kri, marveč blagodejno kadilo se je dvigalo proti nebu, kot pravni dar obenem pa kot proseča molitev za vse, ki so se zgrudili na bojnih poljanah.

Ob desetih so zadonele fanfare v zvoniku. Bivši kurat Fr. Bonač je v blestečih besedah podžigal može k zvestobi, močatosti in vztrajnosti. Sredi govora je nastal za 3 minute resnoben molk kot spomin na izgubljene tovariše, nato pa je pretresljivo lepo zaigrala »Sloga« iz Ljubljane v počaščenje padlim. Po končanem govoru so se navzoči pri sv. maši zatopili v molitev v prid padlim tovarišem in za blagoslov božji sebi in svojcem.

Po službi božji je bil še kratek sestanek odbornikov Z. I. V. Po navdušeno petih lita-

nijah popoldanskih pa so udeleženci zadovoljni in potolaženi odhajali na svoje domove, na delo. Bodi jim v čast povedano, da je vse prešinjal strogi duh vojaške discipline in zaveš, da časte spomin prerano umrlih tovarišev. Na svidenje spet drugo leto!

Za življenje.

Tiskovni teden je pred durmi. Tudi mi smo dolžni, da se pridružimo zboru časnikarskih apostolov.

Znano je zatrdilo: »Če bi sveti Pavel danes živel med nami, bi bil časnikar, bi pisal v dobre liste.« S tem je izraženo, kako važno nalogo ima danes dobro časopisje. Časopis je danes moč, ki vlada ves svet. Gorje pa svetu, če bo ta vlada slaba. Od koga je odvisna? Kdo jo nastavlja? Ljudje sami. Naročniki in bralci, razširjevalci jo vzdržujejo, jo rede in krepe sami. Na nas je torej, da ustvarimo v časopisju tako silo in tako moč, ki bo le modro, dobrodelno, blagodejno in srečonosno posegala v našo usodo, v naše življenjske odnose ter pospeševala naše dušne in telesne interese.

Mi, ki smo katoličani, zvesti domoljubi, pa tudi vdani otroci svete Cerkve, mi hočemo in zahtevamo, da časopisje, ki naj bi bila naša vodilna moč, vse to vpoštevata in da naše verske zavesti, da naše duhovne matere svete Cerkve in njenih služabnikov ne samo ne žali, ne napada, marveč spoštuje, podpira, neguje in povišuje. Kje najdete pametne ljudi, ki bi tisk, v katerem se njih vera in vse, kar jim je sveto in drago, smeši, blati, zapostavlja ter zaničuje..., kje — pravim, — najdete pametne ljudi, ki bi tak tisk (knjige, časopise) podpirali, plačevali, širili!

Pri nas — tako se zdi — smo bili doslej v tem oziru le še premalo pozorni; smo se le premalo zavedali svoje vestne dolžnosti, storiti karmoč za okrepitev, razvoj ter razmnožitev dobrih časopisov. Popraviti hočemo, kar smo morda zamudili. Učimo se od nasprotnikov, ki za slabo stvar žrtvujejo čas, denar, dušne in telesne zmožnosti, in sicer z vztrajnostjo ter drznostjo, ki je občudovanja vredna.

Kako usodno in bridko je danes, da jih je toliko med nami, ki v zadolženi ali nezadolženi nevednosti podpirajo nasprotni časopis, pa se — če jim vest ali kdo drug to grešnost očita, izgovarjajo, češ, saj nič ne piše proti veri...

Kot odgovor na tako olajševanje vesti tole: Če bi tako izgovarjanje bilo tudi resnično (pa ni), bi morali vpoštevati svarilo Kristu-

sovo: »Kdor ni z menoj, je proti meni.« Tudi smo že dostikrat čitali in slišali, da medlo časopisje v verskem oziru več škoduje, kot izrazito protiverski listi, kajti medli časopisi rujejo zoper Cerkev tiho in prikrito, a zato s tem večjim uspehom.

Časopis, ki hoče »v kalnem ribariti«, imenujemo s tujo besedo »nevtralen«. Kaj je nevtralen?

Ljudski glas ima za to tujo besedo udrihnico »ne tič ne miš«. Proti takemu časopisju, ki ga je na Francoskem dovolj, je nastopil v posebnem pastirskem listu škof Monier v mestu Troyes na Francoskem. Govoreč o kraljestvu Kristusovem v družini se peča tudi s tako zvanim nevtralnim tiskom. »Nevtralnost v verskih stvareh je žaljenje božje« — piše škof in nadaljuje: »Iz nevtralnega časopisja ne izveste ničesar o življenju sv. Cerkve, ne o njenem delovanju, ne o njenih bojih, ne o velikanskih manifestacijah katoliške vere, ne o njenih neprestanih prizadevanjih, da bi se krščanska ljubezen in pravičnost pri vseh ljudeh in pri vseh narodih udeležila. Iz nevtralnega časopisja ne izveste nič o odgovorih, ki jih je treba zalučati v obraz takim, kateri se ne menijo za Cerkev, pa jo še obrekujejo. Kdor neprestano čita tak nevtralen list, se ne more krščanskega mišljenja ne navzeti ne ga ohraniti.«

Kako je pa pri nas? Ali imamo tudi vzorce nevtralnega časopisja? V Sloveniji se ponajšamo z dobrimi krščanskimi časopisi, ki jih neprestano priporočamo v našem tisku, na lecah in v dobrih društvih. Takih časopisov (nevtralnih), ki bi bili nekako v sredi med dobrimi in slabimi, pa pri nas pravzaprav ni. Poleg dobrih so skoraj vsi drugi v taboru, ki ga označujemo »protikrščanski, proticerkveni«. Ali naj je tak časnik nevtralen?, če napravi o strogi zapovedi glede sv. maše ob nedeljah in zapovedanih praznikih tako-le opazko: »Če koga veseli, da hodi v cerkev, naj le mirno hodi; kdor pa rajši v gostilni sedi ali doma leži, pa tudi napravi po svoje.« ... In koliko jih je, ki take liste bero, podpirajo — in menda mislijo, da to ni nič hudega! Kaj bi škof Monier zapisal še-le o njih in o izrečno slabih časopisih!

Tiskovni teden naj ne gre tako mimo nas, da bi prav nič ne storili v prosepah dobrih časopisov. Vsakdo je toliko sposoben, da izpregovori — prilično ali neprilično — priporočilno in bodrilno besedo tam, kjer se pogrešamo naših dobrih, krščanskih časopisov; svarilno in karajoče pa tam, kjer se morda ne zavedajo, da je greh, podpirati, čitati, naročati, širiti časopis, ki ga Cerkev zamuje, obsoja in prepoveduje.

DOBRE KNJIGE.

»Studenci žive vode«. To najnovejšo knjigo z govori stolnega pridigarja, kanonika dr. Mihaela Opeka — o sv. zakramentih, smo toplo priporočili že zadnjič. Opozarjamo ponovno na ugodno oceno v štev. 9. našega lista, kjer se naslov mora pravilno glasiti »Studenci žive vode« (ne »vere«, kakor je bilo pomotoma tiskano). Knjiga je bila potrebna in bo brez dvoma mnogo koristila vsem, ki jo bodo čitali.

Cerkvena ljudska pesmarica. Priredil Stanko Premrl. Založila Jugoslov. knjigarna v Ljubljani. 1928. Cena vezani partituri 50 Din, glasovi (kartonirani) po 24 Din.

Nova, za uvedbo in razširjanje ljudskega cerkvenega petja prirejena in z mnogimi novejšimi cerkvenimi skladbami izpopolnjena pesmarica, bo nadomeščala za skromne razmere skoraj vse druge zbirke, ki po večjih župnijah globoko in občutno posegajo v cerkveno blagajno. — Kjer so se pa že sprijaznili z namero, vpeljati vsaj za navadne nedelje in prilike skupno ljudsko petje, nove pesmarice nikakor ne bodo mogli pogrešati.

Izbira primernih popevk ob ogromnem številu slov, cerkvenih skladb, ki je na razpolago, ni bila lahka, osobito, če imamo pred očmi prvi in glavni namen omenjene pesmarice: ljudsko petje. Starega blaga ne kaže zavreči, novih skladb pa za ljudsko petje ni vprav preveč. Tudi ni lahko ustreči okusu številnih presojevalcev in pevcov, ki imajo vsakovrstne zahteve in mnogo nasprotujočih si nazorov v tem pogledu.

Sodimo, da je g. prireditelj in skladatelj ustregel, kolikor je mogel, na vse strani, saj je zbirka zelo obsežna: vsebuje 7 mašnih pesmi, 33 evharističnih, 65 za razne godove, prilike, praznike in sopraznike cerkvenega leta; in 9 priložnostnih; skupno 114. Splošno bi bilo — praktično govorjeno — le še bolj zadeto, če bi se bil nekoliko manj uveljavljal zgodovinski moment, bolj pa izkustvo, ki kaže, katere pesmi se drže in preidejo v last pevskega naroda slovenskega.

Novo zbirko karmoč toplo priporočamo in ji želimo obilo blagoslova. Naj širi slavo božjo po naših svetiščih! (Nadaljevanje na ovitku.)

Odpustki za mesec oktober 1928.

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmoli vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

2. Torek. Sv. Angeli varih. Kjer se danes obhaja praznik svetih Angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine; c) istim kakor 10. dan.

3. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta.

4. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ser. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor jutri; b) vsem vernikom v vsaki cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Reš. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni.

6. Sobota, prva v mesecu. Sv. Marija Frančiška. P. o.: vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadostne za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 10. dan.

7. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br.,

vsí verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vrh tega udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Reš. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusov. b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

10. Sreda. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Četrtek, Osmina sv. Frančiška. P. o. istim kakor včeraj.

12. Petek. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 10. dan.

15. Ponedeljek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 5. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Petek. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

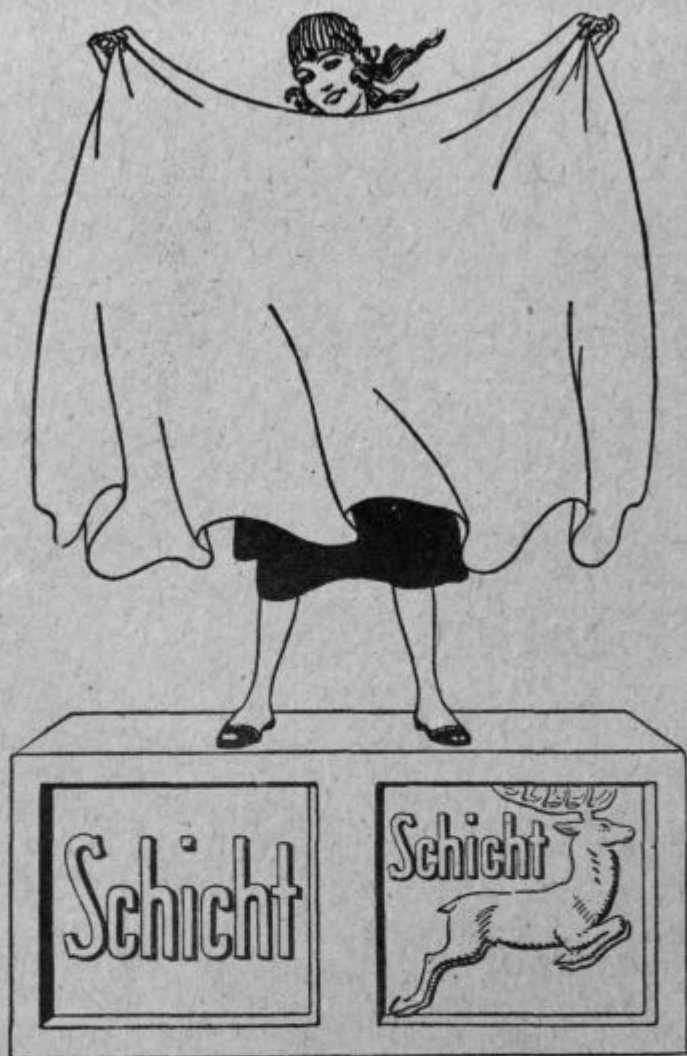
21. Nedelja. Sv. Uršula in tovarišice. Misijonski praznik. P. o.: a) udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi; b) vsem, ki prejmejo svete zakramente in molijo za spreobrnjenje nevernikov.

26. Petek. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Simon in Juda. P. o.: a) vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe svetega Petra Klaverja kakor 15. dan.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik, A. Čadež. — Za Jugosl. tiskarno: Karel Čeč.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT

priloga

Posteljino in namizno perilo

A. & E. Skaberne
Ljubljana

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreštuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

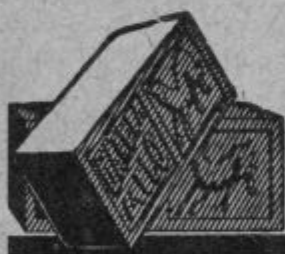
so edino
GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.
Istotam
švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk
v vezenju brezplačen.
Nizke cene.
Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC
LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

Kdaj potrebujete „ALGO“?

„ALGA“ je najboljšo domače zdravilo in najboljša pomoč pri brezštevilnih boleznih, mukah in bolečinah, ki nas napadajo v življenju. „ALGA“ je najboljša prijateljica družine, najboljša varuhinja domačega ognjišča. Nemogoče je navesti vse slučaje, v kojih nam je potrebna „ALGA“, zato pa navajamo le malo število slučajev:

„ALGA“ nam je potrebna:

V vsakem slučaju protina, bolečin v členkih, v mišicah, trganja, bodljajev, pri revmatizmu, išiasu i. t. d.

V vsakem slučaju mrzlice, ker nam ublažuje in polajšava prenašanje vročine.

V vsakem slučaju glavobola, zobobola, slabosti v želodcu i. t. d., ker naglo in s popolno gotovostjo odstranja bolečine.

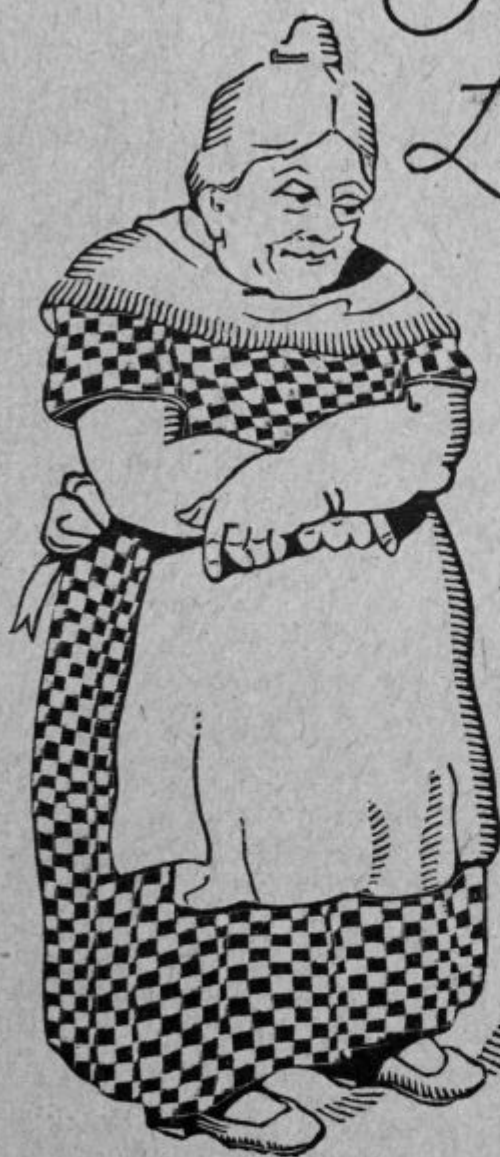
V vsakem slučaju omotice, vrtoglavosti, morske bolezni i. t. d., ker odstranjuje slabosti in bistri duh, osvežuje celo telo.

„ALGA“ nas varuje pred našimi sovražniki, težkimi boleznimi, mukami, slabostmi.

4 steklenice Din 77— 8 steklenic Din 131—
14 stekl. samo „ 205— 25 stekl. pa „ 320—
To kaže, da Vas posamezna steklenica velja tem manj, čim več jih naročite naenkrat. Zato takoj nagovorite svoje sosede in naročite vsi skupaj, da bo vsakogar veljala poedina steklenica čim manj.

Naročila naslavljaaj točno tako:

Laboratorij „ALGA“
Sušak, Tvornička ulica šte. 43.

*Zanom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog
terpeninovo milo